Boršický
ZPRAVODAJ
VYDÁVÁ OBECNÍ ÚŘAD BORŠICE 4/2011

SLOVÁCKÉ HODY S PRÁVEM

15. – 16. 10. 2011

Program:

Sobota – 15. 10. 2011:

13.15 Sraz krojované chasy na návsi
13.30 Odchod pro stárky
16.15 Povolení hodů u obecního úřadu
17.00 Hodová mše svatá v chrámu sv. Václava
20.00 Hodová zábava v sále kulturního domu, hraje DH Boršičanka a CM Pentla

Neděle – 16. 10. 2011:

9.30 Obchůzka krojované chasy po obci

Těší se na Vás stárci:

Starší stárek	Petr Mlčák
Starší stárka	Lenka Veverková
Mladší stárek	Michal Výstup
Mladší stárka	Eliška Výstupová

Řádně, nebo mimořádně?

V pondělí 12. 9. 2011 se mimořádně sešlo zastupitelstvo obce. Starosta obce to od některých členů zastupitelstva trochu „schytal“. Proč zastupitelstvo svolává mimořádně, když za pár týdnů bude čas pro řádné jednání? Odpověď je jednoduchá. Žijeme v mimořádné době a příležitost je občas nutné chytit „za pačesy“. Pomalu totiž končí přechodné období po vstupu České republiky do Evropské unie a začínají vysychat dotační fondy. Příslušná grantová agentura vypsala mimořádně druhé kolo pro podporu cyklostezek.

Když jsme v roce 1994 začínali s přípravou největší stavby v Boršicích neboli čistírny odpadních vod a kanalizace, trochu mě mrazilo v zádech z představy obrovských stohů papíru, které předcházejí stavebnímu povolení. Pokud si myslíte, že se od té doby naplnily sliby politiků a stavební řízení se zjednodušilo, tak se velmi mýlíte. Zbytečná byrokracie opět narostla a množí se i stohy zbytečných papírů. Zážitek pro fajnšmekry je komunikace s grantovou agenturou. Populistické strany pořád vylepšují zákony o výběrovém řízení na dodavatele staveb. Praktickým důsledkem je to, že obec musí strpět vynaložení značné sumy peněz na firmy, které výběrové řízení organizují. Takže na jedné straně se šetří, ale na druhé se vyhazují peníze za zbytečně popsané papíry. A tak se postupně z dobře míněného záměru stala další díra do obecních pokladen a jako houby po dešti narostl počet firem, které mají z organizace výběrových řízení zlatý důl.

Samostatnou kapitolou je u každé liniové stavby jednání s vlastníky pozemků. Většina obvykle se stavbou souhlasí. Ono také se stavbou cyklostezky je těžké nesouhlasit, zvláště při pohledu na houstnoucí dopravu přes naši obec. Propojením sportovních areálů Boršic a Stříbrnic vznikne bezpečná komunikace pro každodenní dopravu i rekreaci cyklistů, chodců a bruslařů. Za mimořádný spíše považuji fakt, že obec velikosti Boršic dosud žádnou moderní cyklostezku nemá. Mimořádným výkonem bylo, že se obecnímu úřadu podařilo během pouhých 19 dní zajistit potřebnou dokumentaci včetně souhlasu všech vlastníků. A tak mohl starosta po pondělním mimořádném jednání zastupitelstva obce předat v pátek úplnou žádost o dotaci na cyklostezku Boršice - Stříbrnice. Možná bude žádost zamítnuta a kritici budou sršet ohněm a sírou nad zbytečností mimořádného zasedání. Ale nás bude hřát vědomí, že jsme tuto mimořádnou příležitost nenechali ležet ladem. ***Alois Tománek, místostarosta***

USNESENÍ

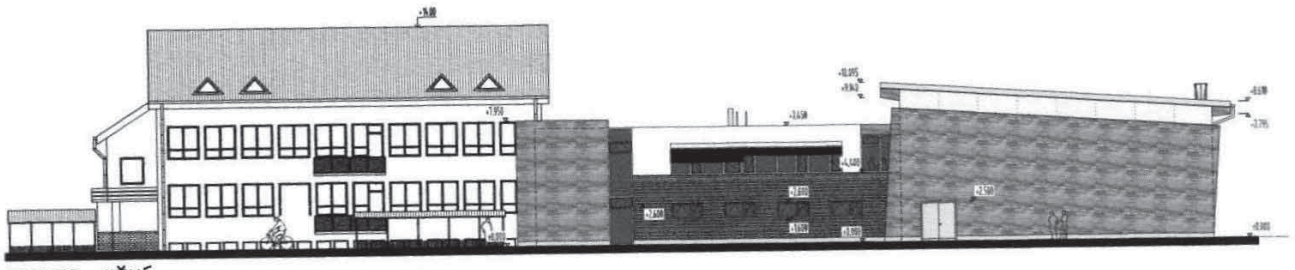
**z 6. zasedání Zastupitelstva obce Boršice,
konaného v pondělí dne 12. 9. 2011, od 18:00
v sále Kulturního domu Boršice**

Cyklostezka Boršice - Stříbrnice

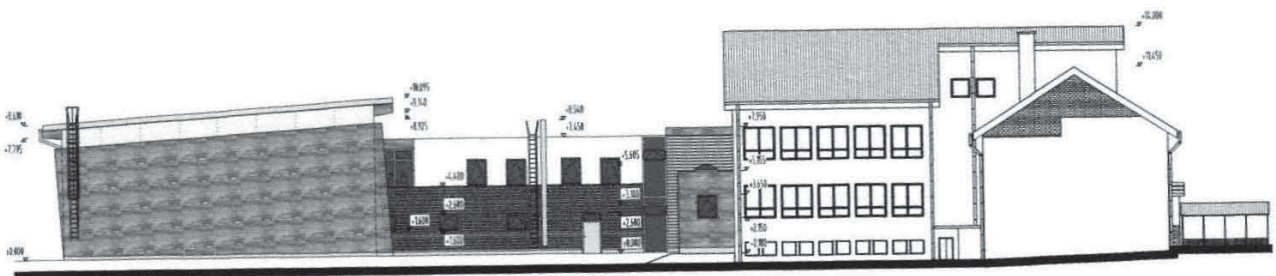
Zastupitelstvo obce Boršice na základě ustanovení § 84, odst. 2 písmeno b) zákona č. 128/2000 Sb. Zákona o obcích /obecní zřízení/ ve znění pozdějších předpisů schvaluje zajištění vlastních prostředků na akci „Cyklostezka Boršice – Stříbrnice“ ve výši odpovídající navrhovanému podílu žadatele na nákladech stavební části akce pro rok 2011, které spolu s požadovaným příspěvkem z rozpočtu SFDI ČR pokryjí 100 % nákladů stavební části akce v roce 2011. Předpokládaný rozpočet akce je 11 milionů Kč, z toho činí státní příspěvek 7,15 milionu Kč a podíl obce z vlastních finančních prostředků činí 3,85 milionu Kč, které zastupitelstvo určuje nezpochybnitelně a ve formě peněžního plnění. Dále Zastupitelstvo obce Boršice pověřuje starostu obce Boršice ing. Romana Jílka k vypracování žádosti na investiční akci Cyklostezka Boršice – Stříbrnice a k podání žádosti na SFDI. Dále pověřuje starostu obce k přípravě smlouvy k majetkovému a finančnímu vypořádání mezi obcemi Boršice a Stříbrnice v případě získání státního příspěvku ze SFDI v roce 2011 na cyklostezku Boršice – Stříbrnice.

Smlouva o poskytnutí dotace pro projekt „Volnočasové sportovní centrum Boršice“

Zastupitelstvo obce Boršice uděluje souhlas starostovi obce Boršice ing. Romanu Jílkovi k podpisu Smlouvy o poskytnutí dotace pro projekt Volnočasové sportovní centrum Boršice, reg. č. CZ.1.12./2.3.00/18.01004.

POHLED JIŽNÍ

POHLED SEVERNÍ

Cyklostezka Boršice – Stříbrnice

Na začátku letošního roku jsme souběžně s přípravou projektu na bezbariérový chodník v ulici Kyjovská uvažovali o možnosti vybudovat cyklostezku mezi naší obcí a odbočkou ke „Svatému Jánu“. Bohužel kvůli nesouhlasu majitelky pozemků, které jsme částečně pro tuto variantu potřebovali odkoupit, jsme se se záměrem získat finance ze Státní-

ho fondu dopravní infrastruktury (SFDI) museli rozloučit. Jinými trasami cyklostezek jsme nebyli z důvodu časové tísně schopni se zabývat. Proto jsme se zaměřili „jen“ na chodník v ulici Kyjovské.

V srpnu jsem získal informaci ze SFDI ČR, že fond neočekávaně vyhlásil v tomto roce mimořádně II. kolo pro získání státního příspěvku pro výstavbu cyklostezek. Podotýkám mimořádně. Bylo velmi málo času se rozhodovat, zda do projektu cyklostezky v Boršicích jít, či nejít. Abychom byli v žádosti úspěšní, cyklostezka musela splňovat následující: propojit dvě obce, získat souhlas všech vlastníků pozemků, po kterých povede, v žádosti řádně zdůvodnit nutnost vybudování cyklostezky.

Jako nejvhodnější varianta byla vytipována cyklostezka, která propojí naší obec s obcí Stříbrnice. Dne 22. srpna proběhlo první pracovní setkání se starostou Stříbrnic panem Petrem Matouškem ml., projektantem ing. Pavlišem, geometrem ing. Oherou a architektkou paní Brantalovou. Společně jsme prošli uvažovanou trasu mezi oběma obcemi a začali zjišťovat majitele dotčených pozemků. Protože času na vypracování projektové dokumentace bylo velmi málo, geometři začali vytyčovat trasu cyklostezky.

Další společné setkání jsme měli 26. 8. Bylo zjištěno, že původní trasa cyklostezky se nedá z důvodu několika vlastníků pozemků realizovat. Vyměřování bylo zastaveno, byla vybrána další varianta. Protože k žádosti o finanční příspěvek ze SFDI musí být právoplatné stavební povolení, bylo v tu dobu jasné, že stavební povolení musíme vyřídit na tzv. veřejnoprávní smlouvu. Co je to veřejnoprávní smlouva? Je to vlastně zkrácené územní a stavební řízení, kdy se obejdou všichni majitelé dotčených pozemků, všechny orgány státní správy a inženýrských sítí a majitelé sousedních pozemků. Ti se všichni vyjádří svým podpisem, že souhlasí s návrhem veřejnoprávní smlouvy a se samotnou veřejnoprávní smlouvou. Pokud by někdo z nich nesouhlasil, projekt okamžitě končí. Naštěstí se tak nestalo a asi 60 majitelů pozemků, jejich sousedů, orgánů státní správy a zástupců inženýrských sítí dalo souhlas k záměru vybudovat cyklostezku na katastrech obou obcí. Mimo jiné jsme museli získat souhlasné stanovisko Povodí Moravy, Úřadu pro zastupování majetku státu ČR, všech podnikatelských subjektů sousedících s trasou cyklostezky, souhlas ředitele Xavergenu v Praze, souhlas čtyř bank na částečné zrušení zástavního práva na některých pozemcích, souhlas všech majitelů pozemků s odprodejem části svých pozemků v podobě smlouvy o smlouvě budoucí a další. To vše jsme stihli do 14. září, kdy už byla připravena veškerá souhlasná vyjádření k projektové dokumentace od orgánů státní správy. Pracovalo se na rozpočtu cyklostezky.

Ještě 12. 9. jsme stihli poslední konzultace projektové dokumentace cyklostezky Boršice - Stříbrnice přímo v Praze na SFDI. Zde jsme se ujistili, že naše snažení není marné a že jsme schopni včas odevzdat kompletní žádosti za obě obce do pátku 16. 9. 2011. Toto datum totiž bylo posledním možným dnem předání žádosti na SFDI, popřípadě posledním možným dnem odeslání z poštovního úřadu na SFDI.

V pátek 16. 9. se chystaly poslední podklady pro žádost, odpoledne byl dokončen rozpočet cyklostezky. Na odeslání žádostí pracovalo pět lidí. Večer ve 22:30 jsme vyjížděli ze Starého Města, žádosti byly přepraveny do brněnské pobočky České pošty a zde ve 23:30 podány na přepážce k odeslání na SFDI.

Ve středu 21. 9. začalo na SFDI hodnocení všech předložených žádostí pro II. kolo. Do měsíce bychom měli dostat vyjádření, zda naše projekty na cyklostezku Boršice - Stříbrnice byly vybrány pro získání státního finančního příspěvku ve výši až 65 % uznatelných nákladů.

Plánovaná cyklistická stezka začíná v obci Boršice v ulici Nová. Napojuje se na stávající místní komunikaci a vede podél Medlovického potoka a podnikatelských areálů. Dále pokračuje kolem Xavergenu, a. s., v trase stávající polní cesty. Za areálem Xavergenu, a. s., se stáčí vlevo, překračuje navrhovanou lávkou potůček od Tučap, křižuje panelovou cestu a dále pokračuje souběžně s panelovou cestou. Tu opět kříží a klesá dolů pod terénní terasu a vede podél ní směrem k obci Stříbrnice. Na sousedním katastru vede po neudržované louce, překračuje lávkou Medlovický potok, stáčí se vlevo a dále vede mezi potokem a silnicí. Ve Stříbrnicích končí u fotbalového hřiště.

Cyklistická stezka se skládá z několika stavebních objektů: cyklistická stezka Boršice, cyklistická lávka Boršice, opěrná zeď Boršice, cyklistická stezka Stříbrnice, cyklistické lávky Stříbrnice. Délka na boršickém úseku 1 434 m, na stříbrnickém 541 m, celkem 1 975 m.

Bude to veřejná účelová komunikace. Jejím vybudováním dojde ke zvýšení bezpečnosti provozu na silnici II. třídy mezi obcemi Boršice a Stříbrnice a ke snížení rizika ohrožení našich občanů. Cyklostezka nejenom že propojí dvě sousední obce, ale především všem poskytne klidovou zónu pro cyklistické a další využití.

Ptáte se možná, proč jsme se pustili do další akce. Jednoduše odpovím: protože příští rok budou finance ze SFDI méně dostupné, bude jich podstatně méně, a tak se snažíme letos co nejvíce financí získat z dalších zdrojů státního rozpočtu. Cyklostezka na Stříbrnice je nejrychleji a nejjednodušeji zvládnutelná trasa, co se týče pozemků, projektu a vyjádření dotčených orgánů. A v žádosti o státní příspěvek mají dvě obce větší šanci než každá samostatně. Jestliže vám někdo ze 100.000 Kč nabídne 65.000 Kč, tak určitě nebudete váhat…

Roman Jílek, starosta

Zpráva o stavebních akcích v naší obci

Havarijní stav v mateřské škole

Při kontrole stavu majetku obce byla též provedena kontrola v MŠ. Stav této budovy ve sklepech byl žalostný. Bylo zjištěno, že již 6 let protéká voda přes zeď do sušárny a prádelny, kde trvale byly 2 cm vody. Následkem toho se vytvořila na zdech plíseň. Vedení školy tvrdí, že na tuto situaci bylo bývalé vedení obce mnohokrát upozorňováno, ale nic se proti tomu neudělalo. Na základě tohoto zjištění jsme provedli sondu a ejhle, bylo zjištěno, že vyústění kanalizace z kuchyně a dešťový svod nejsou napojeny na kanalizaci. Trubka pouze vyčnívala 30 cm do zeminy a ta se časem natolik podmočila, že se voda vracela zpět do sušárny prádla. Celá tato závada tudíž způsobila velmi špatný stav budovy, včetně odvodnění drenáží (meliorační trubky byly stářím zaneseny a neplnily již svou funkci) kolem celé MŠ, a musel být proto pozván i statik. Dále bylo zjištěno, že v kotelně trvale stála voda, což bylo způsobeno vyšší hladinou vody ve stávající studni. Na základě těchto skutečností jsme se museli okamžitě rozhodnout, co s takto havarijním stavem provést. Bylo navrženo provést ze strany od zahrady odvodnění povrchových vod pod základem drenážním potrubím DN 110 mm a svést tyto balastní vody do kanalizace a dále provést kompletně novou kanalizaci. Do studny bylo namontováno čerpadlo s hlídačem hladiny, tak abychom snížili hladinu vody pod kritický stav. Při provádění těchto prací jsme neustále nacházeli nové skutečnosti, jako několik trativodů, jimiž docházelo k podmáčení základů celé MŠ, kvůli němuž se část omítky budovy od ZŠ začala propadat. Dále jsme bojovali s nedostatkem projektové dokumentace, tento stav nám neumožňoval rychle pokračovat s pracemi. Navíc jsme se potýkali se špatným počasím (přívalové deště), kdy se na stavbě některé dny nedalo pracovat.

V současné době máme provedenou drenáž a kompletní kanalizaci, vč. projektu skutečného provedení, jak z kuchyně, tak i sociálních zařízení, včetně svedení odpadních vod ze zahradní části Do studny bylo namontováno čerpadlo s hlídáním hladiny, tak aby nedocházelo k zatopení kotelny. Dále provádíme vysoušení zdí v sušárně, prádelně a kotelně, kde jsme mimo jiné do sklepních oken namontovali mříže a sítě, takže můžeme trvale větrat a tak odstranit vlhkost a plesnivění zdiva. Provedli jsme opravu popraskané omítky uvnitř budovy, konkrétně v lehárně dětí. Dále bylo v uvedené místnosti vymalováno a provedeny terénní úpravy a částečné opravy chodníků, takže 1. září mohly děti s radostí nastoupit do opravené MŠ a vesele si hrát na upravené zahradě.

Výměna povrchu v ulici Nábřeží

Dne 19. 9. 2011 jsme zahájili výměnu povrchu chodníku v ulici Nábřeží. Jedná se o výměnu stávající a nevyhovující dlažby. Po odstranění stávajícího krytu a betonové obruby bude proveden chodník nový ve shodném tvaru, velikosti a skladbě, jako je stávající. Pro zajištění stálosti konstrukce bude v temeni koryta potoka vybudován betonový práh, do kterého bude chodník opřen. Nášlapnou vrstvou pro nový chodník bude betonová zámková dlažba. Celková délka bude 287 m, celková plocha chodníku 443 m^2. Akce má být ukončena do 14. 10. 2011, tak aby na hody byl chodník jako nový. Na tuto akci bylo provedeno výběrové řízení na dodavatele stavby, které vyhrála stavební firma ZESS Boršice. Celková cena této akce bude 945 403 Kč vč. DPH.

Úprava kolem kapliček

U příležitosti svátku sv. Václava a Dne farnosti se konalo 28. 9. 2011 tradiční procesí ke kapličkám. Na základě toho jsme provedli terénní úpravy u těchto sakrálních staveb, včetně okolí sochy Panny Marie, která je umístěna nad hřbitovem.

Josef Franta, radní

Práce na novém bezbariérovém chodníku v ulici Kyjovská

Práce zde probíhají dle harmonogramu prací. Jak je dnes vidět, je již na úseku větve A (od ulice Raškoun po ulici K Přehradě) položena zámková dlažba a proveden bezbariérový nájezd do zastávky autobusů. Byla provedena montáž dřevěné lávky přes potok Dlouhá řeka. Dokončuje se zastávkový záliv u bytovek, finišuje pokládka dlažby na úseku větve B (od bytovek po odbočení k firmě Cipresfiltr).

Přes všechnu snahu se nepodařilo u obou autobusových zastávek prosadit zhotovení zastávkových zálivů moderním způsobem, a to z „raženého“ betonu. Jedná se o vysoce kvalitní beton s imitací dlažebních kostek. Státní správa si prosadila použití klasických dlažebních kostek.

Zaměstnanci dodavatelské firmy pracují s veškerou pečlivostí, snaží se dodržet termín zhotovení celého díla. Po celém novém chodníku se budeme moci projít už na boršické hody.

Provedené práce byly uhrazeny z podílu naší obce, další náklady ve výši 2 752 000 Kč budou hrazeny z finančního příspěvku Státního fondu dopravní infrastruktury (SFDI). Smlouvu s SFDI na čerpání těchto finančních prostředků jsem podepsal dne 9. 9. 2011.

Děkuji všem našim občanům za trpělivost při stavebních pracích na celém úseku budovaného chodníku.

Bytový dům s pečovatelskými byty v ulici Podevsí

Zde práce pokračují velmi rychle. V současné době je provedena hrubá stavba a bude prováděno zastřešení celé stavby. Ve stručnosti: rozpočet na tuto stavbu činil 8,3 mil. Kč, vysoutěžená cena činí 5 895 000 Kč, státní dotace činí 4,9 mil. Kč, obec tedy zaplatí necelý 1 mil. Kč. Rozhodnutí o poskytnutí dotace z Ministerstva pro místní rozvoj ČR ve výši 4 900 000 Kč jsem podepsal dne 21. 9. 2011. Touto cestou upozorňuji všechny zájemce o získání bydlení v těchto bytech, kteří splní jediné kritérium, a to je věk 70 roků, že se mohou hlásit na Obecním úřadě Boršice. Totéž platí pro zájemce o bydlení v druhém domě s pečovatelskými byty, a to u „Dolního mlýna“.

Roman Jílek, starosta

Volnočasové sportovní centrum Boršice

ZPRÁVA O POSOUZENÍ A HODNOCENÍ NABÍDEK

1. Seznam podaných nabídek

Pořadové číslo nabídky	Obchodní firma	Identifikační číslo uchazeče	Datum podání nabídky	Čas podání nabídky
1.	CGM Czech a. s.	49973215	23. 8. 2011	8:19
2.	MARHOLD a. s.	15050050	23. 8. 2011	9:13
3.	SYNER Morava, a. s.	63493675	23. 8. 2011	9:42
4.	ESOX, spol. s r.o.	00558010	23. 8. 2011	9:50

2. výsledek posouzení kvalifikace a posouzení nabídek

Hodnotící komise posoudila kvalifikaci dodavatelů a konstatuje, že všichni z uchazečů prokázali stanoveným způsobem svoji kvalifikaci. Hodnotící komise dále v souladu s ustanovením § 76 zákona posoudila nabídky z hlediska splnění zákonných požadavků a z hlediska splnění požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách a konstatuje, že posuzované nabídky vymezené podmínky splňují a žádná z nich není rovněž nepřijatelnou nabídkou ve smyslu § 22 odstavec 1 písmeno d) zákona, a rozhodla o tom, že tyto nabídky budou dále hodnoceny.

3. popis hodnocení nabídek v jednotlivých kritériích hodnocení

Pro zadání veřejné zakázky bylo stanoveno základní kritérium ekonomické výhodnosti, která byla v podmínkách zadávacího řízení vymezena následujícími dílčími kritérii (včetně jejich stupně významu – váhy):

Celková nabídková cena včetně DPH	60 %
Lhůta plnění v týdnech	15 %
Délka záruky za jakost v měsících	15 %
Výše sankcí za nesplnění termínu dokončení v Kč/den	10 %

Hodnocení kritéria: Celková nabídková cena včetně DPH

Nabídky jednotlivých hodnocených uchazečů obsahovaly níže uvedené nabídkové ceny (pořadí je uvedeno podle pořadového čísla nabídky)

Pořadové číslo nabídky	Obchodní firma	Nabídková cena		
		Bez DPH	Výše DPH	Včetně DPH
1.	CGM Czech a. s.	30.450.150,-	6.090.030,-	36.540.180,-
2.	MARHOLD a. s.	33.190.015,-	6.638.003,-	39.828.018,-
3.	SYNER Morava, a. s.	31.000.527,-	6.200.105,-	37.200.632,-
4.	ESOX, spol. s r.o.	30.631.655,-	6.126.331,-	36.757.986,-

Hodnocení kritéria: Lhůta plnění v týdnech

Nabídky jednotlivých hodnocených uchazečů obsahovaly níže uvedené lhůty plnění (pořadí je uvedeno podle pořadového čísla nabídky)

CGM Czech a. s.	55 týdnů	1. 10. 2011 - 10. 10. 2012
MARHOLD a. s.	50 týdnů	1. 10. 2011 - 09. 09. 2012
SYNER Morava, a. s.	63 týdnů	1. 10. 2011 - 03. 12. 2012
ESOX, spol. s r.o.	55 týdnů	1. 10. 2011 - 10. 10. 2012

Hodnocení kritéria: Délka záruky za jakost v měsících

Nabídky jednotlivých hodnocených uchazečů obsahovaly níže uvedené záruční doby (pořadí je uvedeno podle pořadového čísla nabídky)

CGM Czech a. s.	120 měsíců
MARHOLD a. s.	86 měsíců
SYNER Morava, a. s.	60 měsíců
ESOX, spol. s r.o.	84 měsíců

Hodnocení kritéria: Výše sankcí za nesplnění termínu dokončení v Kč/den

Nabídky jednotlivých hodnocených uchazečů obsahovaly níže uvedené sankce (pořadí je uvedeno podle pořadového čísla nabídky)

CGM Czech a. s.	500.000,- Kč/den
MARHOLD a. s.	750.000,- Kč/den
SYNER Morava, a. s.	150.000,- Kč/den
ESOX, spol. s r.o.	50.000,- Kč/den

4. výsledek hodnocení nabídek a pořadí nabídek

Pořadí nabídek je stanoveno podle ekonomické výhodnosti nabídky, vyjádřené počtem získaných hodnotících bodů. Hodnotící komise doporučuje zadavateli, aby rozhodl o následujícím pořadí nabídek:

Pořadí nabídky	Obchodní firma
1.	CGM Czech a. s.
2.	MARHOLD a. s.
3.	ESOX, spol. s r.o.
4.	SYNER Morava, a. s.

5. ostatní informace z hodnocení nabídek

Hodnotící komise doporučuje zadavateli jako nejvhodnější nabídku dodavatele CGM Czech a. s., která obsahuje nejnižší nabídkovou cenu a nejdelší dobu záruky provedeného díla. V kriteriu lhůta plnění a výše sankce za nedodržení termínu dokončení pak obsahuje vždy druhou pro zadavatele nejvýhodnější hodnotu. Tím získala tato nabídka podle předem stanoveného způsobu hodnocení a s přihlédnutím k významu jednotlivých kriterií hodnocení nejvyšší počet hodnotících bodů. Žádný z členů hodnotící komise neměl na posouzení a hodnocení nabídek odlišný názor.

6. složení hodotící komise a podpisy přítomných členů popřípadě náhradníků

Titul, jméno a příjmení přítomného člena (popř. náhradníka) hodnotící komise	Obchodní firma, vůči níž je člen hodnotící komise v pracovněprávním či obdobném vztahu	Datum podpisu zprávy
Ing. Tomáš Frýbort	Člen stavební komise	22. 9. 2011
Mgr. Petra Dostálová		
Vladimír Varmuža	Zastupitel obce	22. 9. 2011
Josef Horňák		
Ing. Stanislav Volčík	Zastupitel obce	22. 9. 2011
Ing. Alois Tománek		
Radek Janska	Člen stavební komise	22. 9. 2011
Mgr. Marian Vařečka		
Ing. Roman Jílek	Zastupitel obce	22. 9. 2011
Josef Franta		

7. předání zprávy o posouzení a hodnocení nabídek zadavateli

Zpráva byla předána zadavateli dne	22. 9. 2011
Jméno a příjmení osoby oprávněné jednat jménem zadavatele	Ing. Roman Jílek

MANIFESTACE STAROSTŮ OBCÍ A MĚST ZA VYŠŠÍ PŘÍJEM DO OBECNÍCH ROZPOČTŮ

Ve středu 21. 9. jsem se společně asi s 1 200 starostkami a starosty z celé republiky účastnil manifestace v Praze za narovnání příjmu na jednoho obyvatele v obcích a menších městech. Manifestace se konala na podporu novely zákona o rozpočtovém určení daní (RUD), kterou předložilo Ministerstvo financí ČR. Novela zákona by přinesla do našeho obecního rozpočtu každoročně až 5 milionů Kč navíc.

Podle dnes platného zákona o rozpočtovém určení daní (RUD) dostává na jednoho obyvatele Praha 29 600 Kč, zatímco obce a města například Středočeského kraje v průměru 7 400 Kč. Praha tedy dostává 4krát více peněz na obyvatele - přestože vyrobí na jednoho svého obyvatele jen 2,4krát více. A podobný nepoměr najdeme i u financování měst a obcí v ostatních krajích. Tato čísla lze popsat jen jediným způsobem: z toho, co vyrobí obyvatelé jiných krajů, se část vezme a předá Praze. Jde tedy o to příslovečné „přerozdělování".

Podle pravicového světového názoru je v podstatě každé přerozdělování špatné, co lidé vyprodukují, to se jim má nechat. Podle levicového světového názoru je přípustné určité přerozdělování z důvodů solidarity: ti, kteří dokážou vyprodukovat víc, mají přiměřenou částí své produkce pomáhat těm, kteří bez své viny tolik vyprodukovat nedokážou.

Dovedl bych si tedy představit, že přerozdělování buď nebude žádné, nebo bude takové, při němž bohaté regiony (například Praha nebo i střední Čechy) určitou část své produkce věnují regionům slabším (například regionům Severozápad a Střední Morava). Konec konců tak tomu je i na úrovni Evropské unie; bohatší západní země platí a u nás se z toho staví třeba (drahé) dálnice.

Takové přerozdělování vybraných daní tedy není ani pravicové ani levicové, není to ani kapitalizmus ani socializmus. Nejblíže to má k feudalizmu: právě v něm byli chudí sedláci hrubou silou drába nuceni, aby posílali část své produkce na bohatý zámek.

Vycházeli jsme ze statistiky, podle které průměrný obyvatel Prahy vytvoří HDP 2,4krát větší než průměrný obyvatel Středočeského kraje. Zastavme se nad tím, jak je to možné. Znamená to, že pražský elektrikář pracuje 2,4krát déle nebo 2,4krát intenzivněji než elektrikář z Benešova? Nebo že úředník benešovského městského úřadu vyprodukuje 2,4krát méně papírů (nebo papíry tolikrát menší kvality) než úředník pražského magistrátu? Může snad někdo myslet vážně, že pražský lékař vyléčí 2,4krát víc lidí nebo že pražský učitel naučí 2,4krát víc žáků než lékař nebo učitel třeba ve středočeském Ondřejově? Že pražský pekař peče 2,4krát lepší housky než pekař v Příbrami? To snad je absurdní. Takto asi naše statistika nevznikla.

Vznikla samozřejmě jinak, na základě statistických hlášení a daňových přiznání, která podávají fyzické a především právnické osoby tam, kde mají sídlo. Jenomže tato místa často ani vzdáleně neodpovídají tomu, kde produkt skutečně vzniká.

Firmy se sídlem v Praze vytvářejí 25 % z HDP celého státu. V Praze mají sídlo prakticky všechny velké české firmy např. ČEZ, RWE Transgas, Telefónica, Agrofert Holding, Unipetrol, Čepro, Tesco a desítky dalších. (Výjimkou je Škoda Auto z Mladé Boleslavi a TCPA z Kolína.) Ze 44 bank registrovaných v ČR mají jen 3 malé lokální banky sídlo mimo Prahu, ostatních 41 bank včetně čtyř dominantních (Česká spořitelna, Komerční banka, ČSOB, Unicredit Bank) sídlí v Praze. Budeme si namlouvat, že společnosti jako Telefónica, Agrofert Holding, Unipetrol, Komerční banka nebo Tesco vytvářejí svůj produkt v Praze, jen proto, že v Praze platí daně? Navíc, každý ví, že v Praze mají formální sídlo i desetitisíce středních a malých firem, které se tím jen chtějí vyhnout daňovým kontrolám, ale které ve skutečnosti všechen svůj produkt vytvářejí jinde. Prostě tvrzení, že v Praze vzniká 25 % HDP, je nepravdivé.

My, občané větší části této země, se už dlouhá léta proti své vůli skládáme na Prahu a tolerujeme jí její marnotratné hospodaření s našimi penězi. A teď, když už nás to po všech skandálech přestává bavit, když i my chceme ve svých obcích kvalitní místní komunikace, veřejné osvětlení, vodovod a kanalizaci, tedy vybavení, na které si naši občané vydělali a které svými daněmi zaplatili, teď je nám řečeno, že Praze „závidíme". Protože za své peníze chceme opravit své vlastní školy a cesty a ne dávat Praze na cyklostezky za cenu dálnic. My, občané „menších" obcí a měst (mezi něž však patří třeba Zlín, Liberec, Olomouc nebo Hradec Králové) přece nechceme žádnou „pomoc". My si na potřeby svých měst a obcí dokážeme vydělat sami. My jen chceme, aby nám to, co vytvoříme, nesebrali a nepřerozdělili ve prospěch jiných. Nic víc, ale ani nic míň.

(z článku Martina Macháčka ze Sdružení místních samospráv ČR)

Připravil Roman Jílek, starosta

DNY OBCE

Konec června v naší obci patřil oslavám! Slavila opravdu celá obec. Obecní úřad ve spolupráci s SK Boršice uspořádal 25. - 26. června 2011 Dny obce. Hlavní kulturní program se odehrával v areálu letního kina a sportovní zážitky jste si

mohli odnést z fotbalového areálu. Po slavnostním zahájení začal souběžně probíhat bohatý program na pódiu letního kina a na hřišti odstartoval turnaj domácích celků (staří páni, ženy apod.) i několika hostujících týmů. V kulturním prograu vystoupili žáci ZŠ, děti z MŠ, mažoretky, CM a FS Pentla a Pentlička, Stoprounští vinaři. Celým pořadem provázeli diváky zastupitelé naší obce a v průvodním slovu jste se mohli dozvědět mnoho zajímavostí i perliček z historie Boršic. Během přestávky se prezentovaly i ostatní zájmové kroužky či sdružení působící v naší obci: představili se nám místní hasiči,

kynologický kroužek, vinaři, včelaři, šachisté, kováři, myslivci, motorkáři i klub veteránů.

Děti se během odpoledne mohly svézt na koni, na bryčce, ve veteránu a mohly zkusit plno jiných atrakcí. Bohaté občerstvení k dokonalosti těchto oslav také nesmělo chybět. Jen

počasí nám nakrátko 2x přerušilo program nečekaným deštěm. V závěru pořadu byli vylosováni 4 šťastlivci, kteří vyhráli vyhlídkový let letadlem. Program na hřišti probíhal až do večera. S prvním dnem oslav Dnů obce Boršice jsme se rozloučili v kulturním domě na zábavě s dechovou hudbou Boršičanka.

V neděli 26. 6. 2011 oslavy Boršic pokračovaly. Dopoledne se na KD setkali zástupci obce se seniory, odpoledne pak v areálu letního kina proběhlo setkání našeho starosty se živnostníky a podnikateli naší obce.

Souběžně od rána probíhal v Boršicích na letišti 1. letecký den. Zajištěna byla kyvadlová doprava, občerstvení a celodenní přehlídka letadel i s odborným výkladem.

Srdečně děkujeme všem složkám i jednotlivcům, kteří obohatili program nebo jakkoli pomáhali se zajištěním této akce. Také děkujeme všem divákům a účastníkům těchto oslav za přízeň a podporu. ***-mar-***

SLOVÁCKÉ SLAVNOSTI VÍNA

Už podeváté se letos 10. - 11. září uskutečnily Slovácké slavnosti vína a otevřených památek, jež jsou jednou z nejvýznamnějších akcí svého druhu, která prezentuje bohatost a rozmanitost tradiční lidové kultury na Slovácku. Jedinečnost Slováckých slavností vína a otevřených památek spočívá v tom, že jde o ryze nekomerční přehlídku kulturního dědictví tohoto regionu, kterou spolupořádají mikroregiony Staroměstsko, Ostrožsko, Východní Slovácko, Dolní Poolšaví, Za Moravú a Buchlov. Do programu se tak spontánně zapojuje více jak 50 měst a obcí z okolí Uherského Hradiště, ke kterým se každoročně připojují partnerská města Uherský Brod, Skalica a Trenčín. Představily se zde desítky folklorních souborů, cimbálových muzik i dechových kapel a společně s ochutnávkou vín, burčáku a regionálních gurmánských specialit vytvořily nezapomenutelný zážitek pro desetitisíce návštěvníků.

I naše obec se opět zúčastnila a svou přítomností tento velkolepý projekt jistě obohatila. Ve slavnostním průvodu se střídala dechová hudba Boršičanka s cimbálovou muzikou Pentla a tanečníci stejnojmenného souboru prezentovali charakteristický boršický tanec i s písněmi, ale v jejich podání jsme mohli zhlédnout i jiné tance z Dolňácka. V průvodu nechybělo ani „krojované vedení naší obce“, hodová chasa i několik jednotlivců. Po průvodu se krojovaní zástupci naší obce přesunuli do atria u Všeobecné zdravotní pojišťovny, kde měla naše obec stánek s ochutnávkou pečiva z Varmužovy pekárny, vína od našich vinařů apod.

-mar-

Pohřeb Květoslavy Zapletalové, 27. 5. 1945 (narozena 11. 4. 1930 ve Stříbrnicích)

Tři zlaté svatby, rok 1979
zleva: manželé Kedroňovi, Gabrielovi, Stodůlkovi

Rodina Gabrielova, č. 63
zleva: Anežka – provdaná Stodůlková, Marie – provdaná Vávrová, Anna – provdaná Kedroňová, otec Tomáš, syn Jan (Kanada), syn Josef (č. 63)

Stříbrná svatba
Tereza a Josef Gabrielovi, řádové sestry Tomáška a Edita

Rodina Gabrielova v roce 1938

Odvedenci, ročník 1942

Sourozenci Pinkovi – sestra Cyrila a Karel s dcerou Ninou, rok 1960

Primice P. Josefa Cukra v roce 1946

Ročník 1930

Setkání ročníku 1921 v padesáti letech

Rodina Lanšperkova

60. výročí svatby manželů Bilíkových (Uličká)

Nedělní siesta před Pelzovým
zleva: Filomena Burešová, č. 174, Filomena Donátková, č. 176, Filomena Pfefferová, č. 177, Vincenc Donátek, č. 176

Sourozenci Gabrielovi, č. 200

Ročník 1921, žáci 7. třídy Měšťanské školy v Buchlovicích

Primice P. Josefa Cukra v roce 1946

Velikonoce v Podradovanech v roce 1959

Školní třída, ročník 1930

Boží tělo v roce 1955

Kulturní akce před mateřskou školou - Baštou

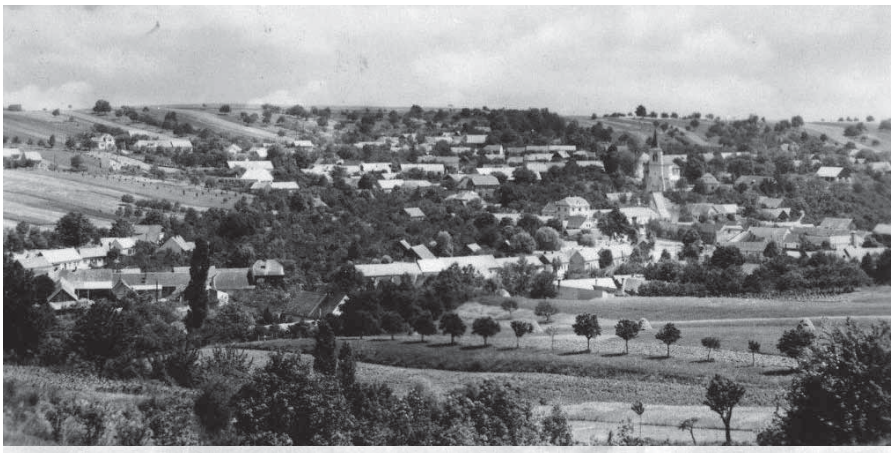
Loučení s kooperátorem Aloisem Lyčkou v roce 1944

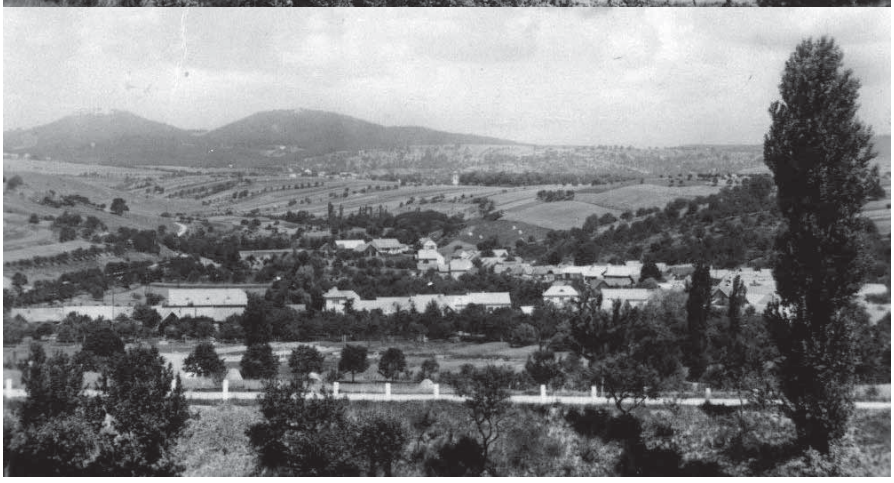

Svatba Aloisie Pelzové, 21. 10. 1943 (narozena 17. 5. 1915, dcera Gustava Pelze)

Petr Pavlínek, Podradovany č. 175

Boršice v roce 1955

Gustav Pelz – dámský a pánský krejčí,
Podradovany č. 180

Cesta
od mlátičky

Dětský den v červnu roku 1947

Loučení s kooperátorem Aloisem Lyčkou v roce 1944

Paměti Rudolfa Pavlínka

Ve zpravodaji č. 3/2011 jsou uvedeny paměti Rudolfa Pavlínka II a III. Pokračujeme.

.

IV.

Do Haify jsme přijeli někdy koncem května roku 1941. Během jednoho a půl měsíce jsme zažili značné teplotní rozdíly. V Suzdalu, odkud jsme vyjeli, byly kruté, čtyřicetistupňové mrazy. V Haifě i v Palestině bylo ve stínu padesát stupňů nad nulou. Bylo to období, kdy z pouště a od Rudého moře vál horký vítr, říkali mu chamzin (chamzi = arabsky 50). Tyto teplotní rekordy překonané v krátké době na nás působily velmi nepříznivě. Nebyli jsme schopni nic dělat, jen jsme leželi v otevřených stanech, pili čaj a hodně času jsme strávili pod několika sprchami, které tam byly. Asi po 14 dnech nastalo zlepšení, začali jsme se aklimatizovat. Potom jsme vyfasovali veškerou výstroj i výzbroj, bylo toho mnoho. Na den lehké oblečení i tropická přilba a na noc veškeré teplé oblečení, včetně pláštů a kožených vest, a to proto, že jsou tam místa, kde se v noci citelně ochladí. Cítili jsme se však velmi dobře, neboť konečně po dvou letech od doby, kdy jsme opustili domov, se z nás stali skuteční vojáci.

Pak začal intenzivní výcvik a po něm jsme byli přiděleni k jednotce, k 11. pěšímu praporu Čsl. zahraniční armády, který se tam utvářel. Vrchním velitelem byl gen. Gag a naším přímým velitelem 11. pěšího praporu byl ppl. Karel Klapálok, pozdější generál. Tam jsem se setkal s kamarádem Janem Kleinem ze sousedních Buchlovic, který se na Střední východ dostal přes Balkán. Byli jsme součástí osmé britské armády na Středním východě, které velel maršál Montgomery. Postupně jsme byli zapojováni do bojů v rámci této armády. Její součástí byly také australské, polské, řecké, indické a další vojenské jednotky, které se tam nacházely. Dostávali jsme postupně takové bojové úkoly, které byl náš 11. pěší prapor schopen splnit.

První vojenské operace jsme se zúčastnili při záboru Sýrie spojeneckými vojáky. V Sýrii kladly silný odpor zvláště jednotky francouzské Cizinecké legie, které až do konce zůstaly věrné francouzské vládě ve Vichy. Byli to profesionální žoldnéři, dobře vycvičení a s bohatými vojenskými zkušenostmi z koloniálních bojů.

Hlavní tíhu bojů o Sýrii nesla australská armáda. Byli to velmi dobří vojáci, nikdy jsem je neviděl, ani v bojích, že by nosili na hlavě přilby. Vždycky měli na hlavě své typické klobouky s páskou pod bradou. Náš prapor postupoval za Australany a obsazoval dobytá území. Naše druhá rota dostala také úkol obsadit jednu vesnici, kde byli cizinečtí legionáři. Vesnice byla v těžce přístupných horách, kde vedly pouze stezky. Dostali jsme takové množství munice, jaké jsme byli schopni unést. Měli jsme pušky, kulomety, tommy guny na 50 ran a také granáty. Asi po 4 hodinách cesty jsme před polednem tuto vesnici obsadili, bylo tam jen pár hlídek cizineckých legionářů, kteří se stáhli do hor. My jsme se opevnili a na okraji vesnice byla vybudována kulometná hnízda. Utábořili jsme se, najedli se a trochu odpočívali. Legionáři zde byli delší dobu, sžili se s místními obyvateli a byli pravděpodobně závislí na dodávkách potravin z vesnice. Vesničané se pohybovali bez omezení a odpoledne nám jeden přinesl vzkaz od legionářů, abychom vesnici opustili, že tam večer přijdou. Pochopitelně náš velitel kpt. Svoboda na vzkaz nereagoval a vzkázal jim, ať přijdou na večeři. Samozřejmě jak náš velitel, tak i my jsme byli přesvědčeni, že nás jenom zkouší. Byli jsme však stále v pohotovosti. Cizinečtí legionáři svůj vzkaz brali doslova a jak začalo zapadat slunce za kopce, kde byli staženi, zahájili útok na vesnici. Vesnici jsme drželi a z žádné pozice jsme neustupovali. Oboustranná palba trvala asi hodinu a my jsme téměř vystříleli své zásoby střeliva. Snad jsme si to zpočátku ani neuvědomili, každý střílel co nejvíce, vždyť jsme chtěli bojovat. Pravděpodobně měli v místních obyvatelích své lidi a ti jim během dne přinesli zprávy o tom, jakou máme výzbroj a kolik munice. Doplnění střeliva nebylo možné. Palba z jejich strany neutichla a na jedné straně vesnice se doplížili až do některých domků. Domnívám se, že si náš velitel roty počínal velmi správně, když v dané situaci, kdy jsme byli se střelivem u konce, dal příkaz k ústupu. Ustupovalo se po skupinách do hor, abychom nakonec nebyli obklíčeni. Sílu nepřítele jsme neznali a sejít jsme se měli ráno za světla. Ráno jsme se sešli, až na čtyři, kteří chyběli. Nevěděli jsme, co se s nimi stalo. Po marném hledání jsme se vrátili zpět. Nakonec dopadlo vše dobře, pohřešovaní se k nám dosti vyčerpaní vrátili asi za 4 dny. Při ústupu z vesnice v noci se v horách špatně orientovali a zcela zabloudili.

Do vesnice jsme se již nevrátili, dostali jsme rozkaz připojit se k praporu a plnit s ním úkoly při obsazování území dobytého australskými vojsky.

Vzpomínám si na jedno ráno, které vidím ještě dnes, a to proto, že jsem viděl první větší masakr. Australská vojska obývala jeden dosti velký kopec, vím, že se jmenoval Merdžaum. Na vrcholu byli opevněni legionáři. Nevím dodnes, proč to Australané udělali, najednou kopec vzali ztečí a s různými nadávkami se vrhli do útoku, až jej dobyli. V té krátké bitvě však zaplatili krutou daň, padlo jich asi 200. Kopec bránilo 27 vojáků Cizinecké legie, ty jsme spočítali, byli všichni mrtví.

Pokud jsem se i později setkával s Australany, jejich způsob boje byl vždy podobný, hraničil s hazardérstvím. Australané postupovali dál a my jsme v bunkru objevili teplou snídani. Legionáři měli připravenou kávu, uzeniny, ba i víno. Asi proto se tak urputně bránili, chtěli se dobře nasnídat. Snídani jsme pak snědli my. Podobných případů v průběhu války bylo velmi mnoho, avšak fronta pak začala postupovat velmi rychle a nám ani nezbyl čas najíst se hroznů, kterých tam všude bylo tolik. Postupovali jsme přes velké vinice, kde se právě prováděla sklizeň. Hroznů byly velké hromady a byly velice chutné, zralé, s velkými zrny.

Po zabrání celé Sýrie dostal náš prapor úkol hlídat syrsko-turecká hranice

proti diverzantům a špionům. Naše druhá rota byla v kopcovitém úseku, kde v údolí vedla silnice. Když jsme neměli právě službu, krátili jsme si volný čas různě. Nebylo kam jít, byla tam samá bažina. Jednou odpoledne jsem seděl na výšině a hrál jsem si s puškou tak neopatrně, že vyšla rána. A co čert nechtěl, vletěla přímo do celní budky, kde seděli dva syrští celníci a hráli kostky. Trochu ve mně hrklo, ale když oba vyběhli živí, ulevilo se mi. Byli však vylekaní, běhali kolem a nevěděli, kdo to střílel. Vysvětlovali mi, že jim vletěla kulka do kostek. Já jsem je pak uklidňoval, že jsem nic neviděl, že je všude klid. Pokyvovali hlavami a nakonec se vrátili do budky. Teprve pak jsem si uvědomil, co mohla má neopatrnost způsobit.

Dál jsme hlídali hranice a asi za tři týdny se u některých začala projevovat malárie, vysoké teploty se střídaly se zimnicí. Dostávali jsme preventivně nějaké pilulky (snad chinin), někdo je snědl, ale většina je vyhazovala. Proto nám je potom dávali přímo do čaje. Někteří kluci jako prevenci proti malárii pili silný arabský nápoj arak. Nepomáhalo ani to. Malárie řádila dál. Byli jsme v kraji zamořeném moskyty – komáry, kteří tuto nemoc přenášeli. Nepomohly nám ani ochranné sítě ve stanech, byli jsme pokousáni na obličeji i rukou. Já jsem malárii nedostal, přestože jsem ani nejedl pilulky ani nepil arak – asi je to osud. Když nás více než třetina onemocněla malárií, bylo to tak po dvou měsících, byli jsme vystřídáni. Odsunuli jsme se do vnitrozemí Sýrie a usadili se v menším městečku, blízko města Alepo. Bylo tam velmi krásně, plno jižního ovoce, olivy, fíky, hrozny. V prvních dnech jsme měli karanténu, ale velmi rychle jsme se ze všeho zotavili.

Naše řady byly doplňovány dobrovolníky z našich občanů, kteří působili na Středním východě. K naší rotě byli přiděleni i dva mniši a také několik francouzských cizineckých legionářů (Čechoslováků), kteří byli při obsazování Sýrie zajati a v zajateckém táboře se při náboru přihlásili do naší armády. V Sýrii byl již zcela normální život. Zase jsme cvičili, prováděli výcvik nových vojáků a volný čas trávili různě. Říkali jsme si, že toho času musíme nějak využít, kdo ví, kam nás příště pošlou. V Sýrii bylo velmi dobré a levné víno. Kdybych porovnal jejich tehdejší měnu, lyru, s naší, tak dvě deci vína byly asi za 1 korunu.

Tak jsme si také jednou v neděli odpoledne zašli na vínko do restaurace, bylo nás šest kamarádů. Peněz jsme měli vcelku dost, protože žold na hranicích nebylo zač utratit. Pomalu jsme popíjeli, někdo víc, někdo méně, a dobře se bavili. Opičku mívá však každý jinou. Přišel čas, kdy jsme měli asi dost, a hostinský nám odmítl nalít. To nesnesl kamarád Emil Marek, byl od Olomouce, a řekl: „Ty k… Arabe!“, uchopil láhev a praštil jí do regálu s nápoji. To se však nezdálo přítomným Angličanům, kterých bylo asi třicet, vrhli se na nás a chtěli nás vyhazovat. Vznikla z toho velká rvačka, my jsme se jen tak nedali a mnozí naši útočili vším, co bylo po ruce. Já jsem nikdy ve rvačce neviděl žádné hrdinství, avšak v situaci, která nastala, se nedalo nic jiného dělat. Museli jsme se bránit a rvát všichni.

V průběhu rvačky někdo zavolal vojenskou policii. Byli to zvlášť cvičení policisté a jejich výška musela být nejméně 180 cm. Vtrhli do hospody udělat pořádek. Měl jsem tehdy smůlu. Všem pěti kamarádům se podařilo utéct do kasáren, jen mne odvezli na strážnici.

O incidentu udělali hlášení, ze kterého jsem zjistil, že rvačku vyprovokovali Čechoslováci (ono to tak doslova nebylo), že jeden anglický voják byl raněn a jeden Čechoslovák zadržen. Pomalu jsem si uvědomoval, že mne u nich nic dobrého čekat nebude. Bylo to zřejmé z jejich posunků i pohledů. V této situaci mi nezbylo nic jiného než utéct. Požádal jsem seržanta, který mne hlídal, zda bych se mohl trochu umýt a jít na záchod. Byl jsem vpředu celý od krve, nebylo to však nic vážného, jen rozbitý nos. Vyhověl mi a držel se stále krok za mnou. Udělal jsem potřebu a pořádně se studenou vodou umyl. Šli jsme zpět. Když jsme přicházeli k bráně, doleva vedla chodba do policejní stanice. Před budovou držel jeden voják stráž. Já jsem nezabočil doleva, vojáka jsem odstrčil a utíkal. Díky momentu překvapení jsem získal asi 50m náskok. Naše kasána byla vzdálená asi 300 m. Tím, že jsem tak rychle běžel, udělalo se mi špatně a oni mne doběhli. Bylo to již blízko našich kasáren, tak jsem zavolal strážného, který mi přiběhl na pomoc. Sám by mě však asi těžko zachránil, kdyby nepřišel také velitel stráže. Byl to urostlý chlapík a jmenoval se Bizoň. Jak se tak Angličané nade mnou skláněli a brali mne za opasek, domníval se asi, že mne zbili, odstrčil je a chránil mne. Mně se už trochu ulevilo, využil jsem situace a vběhl do našich kasáren. Angličané žádali velitele stráže o mé vydání, ten však byl od kluků o všem informován a jednoduše je odbyl.

Protože hlášení již bylo napsáno a o věci bylo informováno jejich velitelství, přišel druhý den za naším velitelem anglický důstojník, aby mne vydali. Bylo asi pro ně nemilé, že jim někdo, koho chytili, utekl. Avšak ani náš velitel mne nevydal. Dohodli se na tom, že budu potrestán u nás. Dostal jsem 14 dní po službě. Asi tak za týden k nám do kasáren přišel seržant, kterému jsem utekl. Taková maličkost se ve válce brzy zapomene. Ptal se po mně, že by chtěl se mnou mluvit, jméno znal ze zápisu. Zavolali mne a on se již zdálky usmíval. Řekl mně: „Sorry, přišel jsem se na tebe podívat a prohlédnout si tě.“ Pak dodal, že už patnáct let slouží v koloniální armádě a za celou dobu se mu nestalo ani jednou, aby mu někdo utekl. Chvilku jsme si povídali a nakonec se v dobrém rozešli.

Pokračování v příštím vydání zpravodaje.

Logika a přirozenost skladby jídelníčku

Do nitra skladby jídelníčku snadněji vnikneme, když ji přirovnáme k muzikální kompozici včetně seskupení hudebních nástrojů. Jsme-li tedy na koncertu, nejprve rozeznáváme fanfáry /samé plechové nástroje/. V kuchyni jsou to jídla, která mají také svůj zvuk: grilády, pečeně, hlavní chody – plats de résistance. Je příjemné, když doprovázející zelenina tlumí jejich lesk, prodlouží jejich chuť jako korunka nad notou prodlužující její délku. Brambory, těstoviny, jemná pyré rovněž přispívají k chuti, ale samy sebe neprosazují.

Poté rozeznáváme souhru dechových nástrojů plechových spolu s dřevěnými. To je melodie bílých mas, telecí, jehně, králík, ryby, domácí drůbež… Příloha zeleniny zde hraje své forte, vyplňuje mezeru a zažehnává monotónní jednotvárnost. Nebudeme muset dlouho přemýšlet a jako přílohu dáme na másle dušený listový špenát, fenykl, žampiony, rajčata…

Nakonec jsou hudební tria, kvartety, hudba komorní, nástroje strunné, dřevěné dechové. Prosazuje se něžná taktnost, ohleduplnost, atmosféra tlumeného diskrétního světla, lehká denní kuchyně. Řízek nebo telecí žebírko, krátce podušené pod pokličkou, teplá šunka od kosti s chřestem, filet z tresky pošírované na másle na malém plaménku, máslový řízek s bramborovou kaší… Takové delikatesy nám vždy ještě zpestří zelenina výraznější chuti. Míchaná zelenina s bylinkami, jarní hrášek, srdíčka artyčoků, gratinovaný pórek…

20 let charity - oslavy výročí

V pátek 16. 9. 2011 jsme společně s Oblastní charitou Uherské Hradiště oslavili 20 let znovuobnovení charity. Díky kulatému výročí jsme se rozhodli, že se otevřeme širokému okolí a připravíme celodenní program.

Pozvánky byly rozeslány a my jsme se vrhli do příprav. Protože se náš soubor více a více zdokonaluje nejen ve zpěvu, ale i v přípravě divadelních scének, zařadili jsme vystoupení Kouťáků do dopoledního i odpoledního programu. Z vystoupení bylo jasně cítit, že každý člen souboru se snaží, aby zpěv byl co nejlepší. Bylo to úžasné.

Odpoledne po vystoupení Kouťáků začala módní přehlídka modelů z let nejen dávno minulých, ale i z konce minulého století. Snažili jsme se připomenout, v jakém oblečení se chodilo doma, do společnosti, nechyběly noční úbory. Módní přehlídka se všem velice líbila a potlesk, kterým byly naše modelky odměněny, to dokazoval.

K tanci a poslechu nám zahrál na harmoniku náš stálý hudebník pan Kapitán.

Ani v občerstvení jsme nezůstali pozadu. Na přivítanou krojovaná mládež podávala čerstvě vypálenou meruňkovici, chléb a sůl, dále byla možnost ochutnat pomazánky, které jsou součástí našeho jídelníčku, nechybělo maso, řízky, ale i sladkého bylo dost.

Nezapomněli jsme ani na naše Mařenky a Ludmilky, kterých nám přibylo, a malou vzpomínkou byly růže, které jsou nyní ozdobou Panny Marie v naší kapličce.

Návštěvníci, kteří se byli u nás podívat, chválili prostředí i dobrou náladu, která tento den v celém Domově panovala.

Chtěla bych touto cestou poděkovat všem návštěvníkům Domova za podporu. ***Mgr. Pavla Zahrádková***

Jídla je třeba střídat, ale nikdy ne pravidelně. Zkusme si i náš jídelníček zaznamenat. Zápisky jídelního lístku v našem diáři jsou prospěšnější než sledování ručičky na váze. Ubudeme na váze spíše než vážením. Při pročítání zápisků se také dozvíme, jaké bylo v té době počasí. Husté polévky, masa s omáčkou, tučné ryby jsou jídla, která si vybíráme, je-li chladno a sucho. Zima a vlhko nás svádí k uzeninám se zelím, k jídlům dušeným a zapékaným.

A co v prvních horkých a ještě deštivých dnech? Dáme přednost griládám s kořenovou zeleninou /bramborami, karotkou, kedlubnami/, novinkami trhu /zelenými lusky, dušeným salátem, novým zelím/. V předkrmech saláty, syrová zelenina vytlačí masa a zapomeneme na sýr, kompoty, sušené ovoce.

V následném létě bude hlavní chod často studený /maso nebo ryby se salátem, syrová zelenina s jogurtem/. Večer si pochutnáme na ztracených vejcích v chutném spojení s rajčaty, lilky, paprikami.

Obrat chutí je ryze fyziologický. Suchá zima nás naklání k jídlům tučným a škrobnatým. Vlhký chlad nás směruje k bílkovinám upraveným pomalým vařením, ale obloženým zeleninou s diuretickými vlastnostmi. Vlhké teplo nepočítá ani tak s kaloriemi, vyžaduje spíše minerály, vitaminy. Konečně suché teplo nás ponouká ke stravě rostlinné, pročišťující a lehce oxidovatelným tukům /olej/. Dále vyžaduje urychlovatele salivace /slinění/ a žaludečně-střevní sekrece /paprika, pepř/.

Budeme-li jen trochu pozorní, výběr jídelníčku nebude žádný problém. Nemáme-li na nic chuť, necítíme-li hlad, jídlo prostě vynecháme. Obojí se brzy dostaví. Buďme vždy trochu při hladu. Jedinečný způsob jak šetřit naše cévy. Dokazujeme také, že jsme dospěli do stadia pravého, prostého a přirozeného gastronoma. Ano, stůl je totiž naším opravdovým zrcadlem.

Karel Pinka

Zahájení nového školního roku 2011/2012

Prázdniny utekly jako voda a prvního září starosta obce zahájil nový školní rok v Boršicích. Do první třídy naší školy nastoupilo jedenáct nových prvňáčků, do lavic středních škol usedlo 23 absolventů školy. Kam se všichni dostali? Na čtyřletá gymnázia nastoupilo 5 žáků (3 do Uherského Hradiště, 2 do Starého Města), osmileté gymnázium si úspěšně vybral 1 žák z 5. třídy, střední odborné školy s maturitou si vybralo 10 žáků, střední odborná učiliště 8.

V mateřské škole máme v tomto školním roce zapsáno nejvíce dětí - 90, ve škole je 134 žáků. Od příštího školního roku začnou do školy nastupovat silné ročníky.

Aby takový zvýšený počet dětí mohl být do mateřské školy přijat, začali jsme před dvěma lety pro to připravovat podmínky. Postupně jsme připravili rekonstrukce dvou sociálních zařízení, přichystali dvě nové třídy MŠ a upravili cvičnou školní kuchyňku ve staré části dolní školy tak, aby vše splňovalo potřebné hygienické a školské předpisy. Rekonstrukce a vybavení financoval obecní úřad, každý rok přibyla jedna třída. Tím se nám podařilo uspokojit zájem všech rodičů, kteří potřebovali umístit děti do MŠ.

Během prázdnin provedl obecní úřad úplnou rekonstrukci kanalizace u školní jídelny a mateřské školy spolu s opravou vlhkých sklepních prostor ve školce.

Od tohoto školního roku skončila ve škole výuka podle dřívějšího vzdělávacího programu, ve všech ročnících učíme podle nového vzdělávacího programu. Žáci od 7. postupného ročníku mají možnost výuky ruského jazyka, informatika se vyučuje už i na prvním stupni. Hlavní cizí jazyk, angličtinu, vyučujeme již od druhé třídy. Do šesti tříd byly zakoupeny a instalovány moderní projektory zakoupené z projektu financovaného EU, které slouží k modernizaci výuky ve škole.

V mimoškolní činnosti se v Boršicích mohou děti zapojit do fotbalového klubu, cvičení roztleskávaček, souboru Pentlička, šachového a turistického kroužku, výuky hudebních oborů hry na nástroj, výtvarného oboru, rozjíždí se cvičení zumby. Žáci vyšších ročníků se tradičně učí základům klasických i moderních tanců při nácviku polonézy v tanečním kroužku. Všem, kteří se dětem věnují po vyučování ve svém volném čase, patří velký dík.

Žáky druhého stupně čeká od 17. do 21. 10. poznávací zájezd do Anglie, navštíví za doprovodu a dohledu našeho angličtináře nejen všechny nejznámější části Londýna, ale i Windsor Castle, který je po Pražském hradě druhým největším v současnosti obývaným hradem na světě, a dále si prohlédnou Eton. Tam sídlí i Eton College - jedna z nejelitnějších škol ve Velké Británii, na níž studovali princové Harry a William z britské královské rodiny. Z naší školy se zájezdu zúčastní 23 žáků, další žáci budou ze školy v Osvětimanech, se kterými jede rovněž učitelka angličtiny. Žáci tak budou mít možnost přímo poznat centrum dění a historii státu, jehož jazyk se taky učí.

PaedDr. Stanislav Horehleď, ředitel školy

Zahájení nového školního roku 2011/2012

Pentla na cestách

Léto je pro folklorní soubory obdobím, kdy prezentují svou celoroční práci na různých festivalech a vystoupeních. Ani letos tomu nebylo jinak. Naší první zahraniční cestou byla účast na Zamagurských slavnostech. Zde jsme zastupovali Českou republiku v rámci Visegradské čtyřky. Cesta do Pienin probíhala bez problémů, malou zastávku jsme si udělali ve Východné, kde jsme si prohlédli nový amfiteátr největšího slovenského folklorního festivalu. Pořadatelé nás očekávali ve Spišské Nové Vsi, kde festival začínal. Hlavní část programu se odehrávala v přírodním amfiteátru pod „Tromi korunami" v Červenom Kláštore. Bohatý program bylo třeba řádně nazkoušet, a tak jsme celé dopoledne věnovali zkouškám se všemi zúčastněnými soubory. Zajímavostí Zamagurských slavností je, že zde není tradiční průvod, ale plavení na pltích (dřevěných vorech) po řece Dunajci. A tak slováčtí šohajíci a děvčice zpívali na pltích doprovázeni muzikou v malebném prostředí slovenské hraniční řeky. Po slavnostním uvítání představiteli veřejné správy proběhl hlavní pořad „Pieniny, Pieniny". Škoda jen, že pořad přerušilo nepříznivé počasí. Ale tančit a hlavně hrát za deště, no řekněte, kdy se vám to podaří?

Po návratu domů nás čekala vystoupení na Dnu Boršic, Pivních slavnostech a hodech v Míkovicích, ale vše jsme již směřovali k hlavnímu zájezdu celého léta do Polska na 48. beskydské dny kultury. V rámci těchto dnů se koná 22. mezinárodní folklorní festival. Tento největší polský folklorní festival má dlouhou tradici a je zařazen do prestižní kategorie CIOF. Odehrává se v 8 městech - Wisla, Szczyrk, Żywiec, Makow Podhalański, Osvětim, Jablunkov, Istebna a Ujsoly. Festivalu se účastnilo 17 zahraničních souborů z celého světa a velké množství domácích polských souborů. Naším výchozím městem byl Szczyrk, kde v obrovském hotelu Orlí hnízdo byly ubytovány všechny zahraniční soubory.

Již první večer naznačoval, že se jedná o prestižní a hlavně pro chlapce zajímavý festival. Dostali jsme pozvání spolu se všemi zahraničními soubory na společný uvítací večer do největšího polského pivovaru v Żywci. Zde na krásném nádvoří historické budovy byl připraven velký festivalový stan, občerstvení a samozřejmě pivo, které teklo proudem, neboť každý mohl vypít, co snesl. A tak začalo seznamování s ostatními sobory, každý předváděl svoje tance a zábava běžela dlouho do noci. Druhý den již probíhala vystoupení ve všech městech. My jsme se prvně představili ve Wisle. Amfiteátr v tomto lázeňském městě byl zaplněn do posledního místa a mnozí ještě postávali v uličkách. Program spolu s pěti dalšími zahraničními soubory měl velký úspěch a diváci jej odměňovali dlouhým potleskem. Stejně tak i další vystoupení ve městě Szczyrk a Zywiec, kde jsme vystupovali v krásných amfiteátrech, vidělo plno návštěvníků. Jistě k tomu přispělo i to, že na

festivalu se nikde neplatilo vstupné a celou dobu jej provázelo pěkné počasí. Jakou pozornost festivalu věnovali polští pořadatelé, dosvědčuje i účast polského prezidenta Bronislawa Komorowského na závěrečném galakoncertu. A tak jsme čas dělili mezi zkoušky, vystoupení, koupání v hotelovém bazénu či zábavu na každodenních diskotékách, které končily mnohdy až nad ránem. Závěrečný festivalový den s vystoupeními v Ujsoly a po 80km přesunu v Osvětimi byl pro mnohé členy souboru namáhavou, ale krásnou tečkou za perfektně organizovaným a všemi dokonale zvládnutým pobytem u polských pořadatelů.

Po příjezdu domů nás ale nečekal žádný odpočinek, vyprat a nažehlit kroje a další víkend cestujeme zase na Slovensko do Očové. Folklorní festival Hruda se v Očové pořádal již posmé a soubor Pentla byl přizván do pořadu „Moravo, Moravo, Moravěnko pěkná…". Pořad, který připravil Vlastimil Fabišík, byl pestrým průřezem všeho, co Morava v oblasti folkloru nabízí. Mládežnický dechový orchestr, mužský a ženský sbor, verbíři, cimbálové muziky a folklorní soubory. Pořad byl natolik

zajímavý, že si jej nenechal ujít ani slovenský prezident Ivan Gašparovič, který nedaleko od Očové trávil dny volna. Jeho náklonnost k Moravě je známá a při rozhovoru s účinkujícími před vystoupením nám napsal pozdrav do programového bulletinu festivalu a věnoval i svoji tužku … A tak letos do kroniky můžeme napsat: ... tančili jsme pro dva prezidenty! Závěr léta jsme strávili na poslední plánované cestě, a to v Chrudimi. Chrudimské obžínky jsou oslavou sklizně a festival probíhá na chrudimském historickém náměstí. Spolu se soubory Barcelinhos z Portugalska, Gaudeamus z Prahy, Rokytka z Rokycan a Gorole z Mostu u Jablunkova jsme prožili pěkné tři prosluněné (někdy až moc) dny. Ubytování v rekreačním středisku bylo sice 20 km od Chrudimi, takže jsme museli každý den dojíždět, ale po těch kilometrech, co jsme letos najezdili, to nikomu nevadilo. Festival vyvrcholil společnou merendou v krásném sále chrudimského muzea a závěrečnou mší svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Po rozloučení před kostelem nás čekala jen cesta domů.

O týden později, v sobotu 10. září, jsme absolvovali celodenní účast na slavnostech vína. Vystupovali jsme ve dvou pořadech a muzikanti ještě večer hráli pod věží. Den byl o to náročnější, že jsme jej absolvovali po páteční svíci (Libora a Andrejky) ve velmi pěkném a zodpovědném stylu. Co říci závěrem? Léto bylo náročné, ale krásné. Přivezli jsme si mnoho zážitků, zkušeností a nových přátelství. Musíme také poděkovat panu Antonínu Pavlicovi, který nás na všech cestách vozil a vždy bezpečně dovezl domů. Nyní nás čekají tradiční hody s právem a to je vždy vrchol našeho snažení. Těšíme se na Vás v hodovém průvodu i na hodové zábavě. Přijďte se s námi pobavit a nenechte naše krásné boršické kroje doma zahálet!

Jiří Piluša, vedoucí souboru

Babinec ... putování za poznáním

Červen - přišlo pěkné počasí a my se vydaly na kolech po nové cyklostezce do sirnatých lázní Ostrožská Nová Ves. Lázně byly založeny v roce 1903, kdy na popud místního rodáka ThDr. Fr. Botka byly prokázané léčivé účinky sirnaté vody vyvěrající v bažině nedaleko obce. Z původně malých obecních lázní s budovou se šesti koupelovými kabinkami a čekárnou byly postupem času vybudovány lázně do dnešní podoby.

Valašské Meziříčí

V květnu 2011 byla otevřena zcela nová kolonáda s lázeňskou kavárnou a obchůdky s lázeňským zbožím. Kolonáda pěkně zapadá do prostředí parku. Odpoledne nám zpříjemnily vystoupením mažoretky a ženský pěvecký sbor z Ostrožské Lhoty. Zpět jsme se vracely kolem nového golfového devítijamkového hřiště, kolem jezer, přes kostelanský les.

Pro velký zájem se uskutečnil znovu zájezd do hřebčína Napajedla. O historii hřebčína jsme již psaly v roce 2010, ale při návštěvě vždy získáte nové informace. V loňském roce byla prohlídka omezena kvůli natáčení seriálu Znamení koně. Tentokráte zde již filmaři nebyli a my mohly projít všechny stáje a ve výkladu se dozvěděly zajímavé věci o původu koní, jejich hodnotě, potomcích, úspěších v závodech atd. Náš výlet pokračoval na barokní šlechtické sídlo, zámek Napajedla, který byl postaven v letech 1764 až 1769 a je vyhlášen českou kulturní památkou. Právě zde probíhala výstava historických panenek a kočárků. Výstava je dílem Marie Václavíkové z Otrokovic, která je také vášnivou sběratelkou medvídků. Po letech, kdy všechny skvosty schovávala na půdě, se rozhodla ukázat je světu, a to v zámku. Zámek je elegantní jednoduchá volně stojící dvoukřídlová budova ve tvaru písmene U, kde ve třech podlažích mimo pokojů služebných a příslušenství bylo i přes padesát obytných místností. Zajímavou kapitolou je i

Jeseníky - u sochy Praděda.

jeho koupě firmou Baťa ve třicátých letech 20. století. Jan Antonín Baťa zde zamýšlel vybudovat místo setkávání obchodníků z celého světa a rodinné sídlo pro svou početnou rodinu. V současné době je zámek v soukromém vlastnictví a je poprvé otevřen pro veřejnost.

Ke konci června jsme se ve třech termínech zúčastnily týdenního ozdravného pobytu ve Vrbně pod Pradědem - v části Ludvíkov. Jeseníky jsou krásný kout naší země se zajímavou historií a památkami. Uvedu jen návštěvu obce Jiříkov a zdejší Pradědovy galerie u Halouzků. Je zde výstava obřích soch a betlémů, mezi nimi např. socha Praděda vysoká 10,4 m a vážící 15 tun, největší betlém na světě, ve kterém je přes 250 figur, dřevořezba Vyznání mé rodné zemi o rozměrech 36 m x 2 m atd. Všechno jsou to výtvory pana Halouzka, na kterých pracoval více jak třicet let.

I když se přes prázdniny neplánovaly žádné akce, přece se v srpnu uskutečnil výlet do nám již známého Moravského Krumlova za Slovanskou epopejí Alfonse Muchy. Zbývajících patnáct pláten je možno si prohlédnout do 31. 10. 2011. O jejich dalším osudu jistě uslyšíme několikrát v televizi.

Valašské Meziříčí, někdy také Valašské Atény, nebo jen zkráceně Valmez. Vzniklo v roce 1924 spojením Meziříčí a Krásna. V roce 1908 zde byla založena první gobelínová škola u nás. Dnes se jmenuje Moravská gobelínová manufaktura. A právě to byl cíl naší cesty. Navštívily jsme gobelínové a kobercové dílny s více jak stoletou tradicí a stále v plném provozu. Ručně se zde tkají klasické gobelíny, originální koberce, umělecké tapiserie a restaurují a čistí historické textilie.

Ostrožská Nová Ves.

Valašské Meziříčí - Moravská gobelínová manufaktura.

Napajedla - hřebčín.

Na ručně vázané koberce používají vysoce kvalitní novozélandskou vlnu. Koberce mohou vytvořit do šestimetrové šíře v neomezené délce a s různou výškou vlasu. Ručně vázané tapiserie vznikají převážně podle návrhů současných výtvarníků. Restaurování je velmi náročná a zajímavá práce. Právě restaurují 400 let starou tapiserii pro Arcibiskupství olomoucké. Dokončení plánují téměř za tři roky. Prohlídka končí galerií ručně tkaných gobelínů. Po návštěvě manufaktury jsme si ještě prohlédly památky ve městě a pak už následoval návrat domů.

Marie Lukůvková

Moravský Krumlov - Slovanská epopej.

Jeseníky - Praděd.

Napajedla - výstava kočárků.

Farní tábor 2011 Sobotín

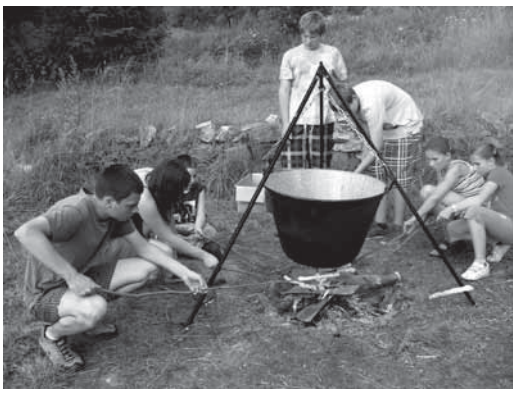
Na 2. farní tábor jsme se vypravili do farnosti Sobotín (okolí Velkých Losin). V sobotu 2. července 2011 jsme začali svůj farní tábor mší v kostele sv. Václava s otcem Antonem Kasanem. A po mši jsme společně s vedoucími nasedli do autobusu směr Sobotín. Dohromady nás bylo 60.

Po příjezdu jsme si vybalili kufry, ale počasí nám nepřálo. Proto jsme měli seznamovací hru uvnitř chaty a mezitím nám naše kuchařky (pí Veverková, pí Pavlíková a sl. Veverková) uvařily výtečný oběd. Vedoucí si nás rozdělili do šesti skupinek po sedmi členech a seznámili nás s celotáborovým tématem, které znělo: TROSEČNÍCI.

Nedělní ráno jsme zahájili mší svatou, na které jsme i zazpívali. Poté jsme vymýšleli pokřik, název, vlajku, erb a maskota svojí skupinky. Pondělí nás překvapilo slunečným počasím, proto jsme vyrazili hrát hry na louku, ale protože tráva byla kluzká, měli jsme hned pět úrazů.

Na druhý den si pro nás vedoucí připravili trosečnické

zkoušky. Ve středu jsme šli mapovat Sobotín, poté jsme hráli vodní hru. Přijel za námi otec Kasan a odsloužil pro nás mši svatou na farním dvoře. Byla to pro nás i pro vedoucí taková ,,duševní relaxace“. Brzy ráno jsme vyrazili na celodenní výlet do Velkých Losin, kde jsme navštívili ruční papírnu. Děti si zde zakoupily suvenýry na památku. Večer nás čekal výborný guláš s opékáním špekáčků a hadů. Poté nám vedoucí připravili stezku odvahy na místní hřbitov, kde jsme hledali ztracené kartičky. V pátek jsme měli vědomostní i sportovní hru. Před setměním skupinky zahrály divadlo ze Starého a Nového zákona, poté jsme se odebrali do chaty na diskotéku. Po diskotéce nám vedoucí rozdali dárky: tričko (s barvou naší skupinky), sladkosti, společnou fotku a originální diplom. Byla vyhlášena vítězná skupinka (Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se!). V sobotu jsme začali uklízet chatu a balit se domů. Po příjezdu do Boršic nás rodiče uvítali s otevřenou náručí.

Tímto bychom chtěli poděkovat všem vedoucím, kuchařkám a zdravušce za jejich ochotu a čas, protože bez nich by se tábor neuskutečnil.

DÍKY, ŠÉFE!

děti z tábora

Iva Holomčíková a Monika Zachová

Celosvětové setkání mládeže WYD 2011 Madrid

V tom, že do Madridu na Celosvětové setkání mládeže v roce 2011 pojedeme, jsme měli všichni jasno hned, když papež Benedikt XVI. v roce 2008 oznámil místo konání dalších světových dnů. V tu dobu probíhalo setkání až v daleké Austrálii v Sydney a my jsme ho prožívali na Velehradě s dalšími asi 6 000 mladými z České republiky a ze Slovenska.

Než jsme se nadáli, srpen 2011 se nezadržitelně blížil a my jsme se museli rozhodnout, jak se do Španělska dopravíme. Autobusem, autem, letadlem… Nakonec jsme se rozhodli, že část z nás pojede autobusem, část autem a Jožka Krpálek letěl letadlem.

V neděli 7. 8. 2011 vyrazili na cestu Petr a Michal Výstupovi, Lukáš Rada a Klára Zahrádková. Připojili se k dalším 70 lidem, kteří jeli z našeho děkanátu autobusem. Jejich první zastávkou byl Koblenc, pak Annecy, Lourdy a dále pokračovali až do španělské Taragony, kde se konal předprogram světových dnů.

11. 8. 2011 jsme vyrazili my ostatní - Petr Hlaváček, Eva Hlaváčková, Staňa Výstup a Eliška Výstupová. Naší první zastávkou byla Paříž. Krásné francouzské město se spoustou historických památek. Tady jsme strávili dva dny a prošli jsme ty nejznámější památky, jako jsou Notre Dame, Sacré-Coeur, Louvre, Pantheon, Eiffelova věž, Champ Elysées nebo překrásné a rozlehlé zahrady v nedalekém Versailles. Naším dalším cílem bylo poutní místo Lourdy. Dorazili jsme sem právě 15. 8. na slavnost Nanebevzetí Panny Marie, takže nebylo žádným překvapením, že jsme se tu tlačili v několikatisícovém davu. Náš duchovní zážitek to ale nijak nepokazilo. Zůstali jsme zde na německé mši svaté, prošli jsme si oba dva kostely, kapli a krásné okolí. Protože se venku konala hlavní mše, nedostali jsme se přímo k místu, kde se Panna Maria zjevila. Z dálky jsme se k ní pomodlili a pokračovali jsme v naší cestě. Před námi bylo asi padesátikilometrové stoupání přes francouzské Pyreneje. Jeli jsme mlhou po úzké klikaté cestě, široké tak, že se sotva vyhnula dvě protijedoucí auta. Zanedlouho jsme překročili hranice se Španělskem. Naskytl se nám úžasný pohled na západ slunce. Na chvilku jsme zastavili a v doslova němém úžasu jsme civěli na tu nádheru. Čas nás ale tlačil, tak jsme museli pokračovat dál. Do Madridu jsme dorazili následující den, našli jsme české centrum a zjistili jsme, že ve škole, kde je ubytovaná olomoucká arcidiecéze (a všichni ostatní z Boršic), je už bohužel plno. Nakonec nás mezi sebe přijali čeští poutníci z ostravsko-opavské diecéze. Nadšeni, že máme kde složit hlavu, jsme se vydali do ulic Madridu a zanedlouho jsme se setkali s ostatními kamarády. Celých pět dní uteklo, sami ani nevíme jak. Každý den jsme chodili do centra na katecheze našich českých biskupů a dopoledne jsme zakončili mší svatou. Poté jsme si skočili na oběd buď do restaurace na nějaké typické španělské jídlo, nebo do stánků s pizzou a fastfoody. Každý poutník dostal dvě stravenky na den (oběd a večeře) a mohl si zajít do jakékoli restaurace v Madridu. Odpolední program neboli Festival mladých byl pouze a jenom v naší režii. Jako účastníci světových dnů jsme měli volný vstup do všech muzeí, galerií, kostelů, katedrál na všechny koncerty, výstavy a dokonce i do sídla španělského krále. Večerní mezinárodní program obsahoval zahajovací mši, modlitbu Taizé, přivítání papeže nebo křížovou cestu se Svatým otcem. Také tu byla nabídka alternativního večerního programu v češtině. V sobotu jsme se všichni během celého dne přesunuli na letiště Cuatro Vientos a večer jsme spolu se Svatým otcem prožívali vigilii. Noc všichni poutníci strávili na letišti. Nedělní mši svatou sloužil Benedikt XVI. pro téměř dvoumilionový dav lidí (z toho bylo téměř 3 500 poutníků z České republiky) a další miliony ji mohly sledovat u televizních obrazovek. Ukončením této poutě bylo vyhlášení dalších světových dnů, které se budou konat v roce 2013 v Riu de Janeiru. V ten moment všichni mladí lidé z Brazílie začali skandovat a převzali misijní kříž od Španělů. Tento misijní kříž bude celé dva roky putovat po všech diecézích v Brazílii a nakonec dorazí do hlavního města k dalším oslavám světových dnů mládeže.

Tím pro nás ale tato pouť nekončila. Vydali jsme se na zpáteční cestu s úmyslem, že se ještě podíváme do Barcelony, ale asi 100 km za Madridem se nám pokazila klimatizace. V padesátistupňovém vedru není nic příjemného řídit auto, proto jsme zamířili na sever. Přespali jsme v malém kempu u hranic s Andorrou a ráno jsme pokračovali dál. Projeli jsme známá přímořská letoviska, jako je Marseille, Monaco nebo St. Tropez, kde jsme si smočili nohy v moři. Tady už na nás začala padat únava, proto jsme se rozhodli, že zamíříme směr domov. Vyrazili jsme přes italské Alpy a celé Rakousko až k českým hranicím. Domů jsme dorazili nad ránem 24. 8. 2011. Po čtrnáctidenní cestě jsme za sebou měli téměř 6 000 km. Byli jsme unavení, špinaví, nevyspaní, ale šťastní. Šťastní, že jsme se v pořádku vrátili domů, že jsme viděli kus světa, že jsme poznali nové lidi nejrůznějších národností, že jsme viděli Svatého otce, že jsme mohli být součástí něčeho tak obrovského. Přijeli jsme naplněni novými zážitky, ale hlavně těmi duchovními. Každý z nás si z této pouti odnesl něco jiného, ale myslím si, že všichni jsme dosáhli toho, co bylo mottem těchto světových dnů: „Pevni ve víře!“

Tímto bychom také chtěli poděkovat všem, kteří nám tuto cestu umožnili, mysleli na nás a hlavně se za nás modlili. Bez nich bychom se nikam nepodívali. Děkujeme…

Za boršické účastníky WYD 2011 Eliška Výstupová

II. Pohádková vinice

V sobotu 17. 9. 2011 se v boršické farnosti při příležitosti začátku školního roku uskutečnila pohádková vinice. Loňskému vydařenému prvnímu ročníku se tak dostalo úspěšného pokračování. Akce k začátku školního roku si vyžádaly několikatýdenní přípravy. Mladí boršičtí dobrovolníci tak k nedávno uskutečněnému „Svěcení aktovek“ opět přidali akci s netradičním názvem. Na tom, že v Boršicích nemáme žádný velký les, se za rok nic nezměnilo. Naopak se pyšníme spoustou viničních tratí, kde právě dozrávají hrozny, a to proto přímo vybízí k procházce kolem nich. V porovnání s ostatními akcemi tohoto typu, které se uskutečňují v lesích, je to jistě originální. Vše začalo ve 14:00 slavnostní mší v místním kostele sv. Václava. Bohoslužbu doprovázely svým zpěvem děti a postavy z oblíbené pohádky Lotrando a Zubejda. Tato pohádka se totiž stala tematickou náplní celého odpoledne.

Po bohoslužbě se všechny nedočkavé děti mohly vydat na cestu. Nejprve však za malý úkol získaly účastnickou kartičku a s ní pak vyrazily na trasu vyznačenou fáborky. Děti na své dobrodružné cestě postupně objevovaly jednotlivá stanoviště, na kterých plnily úkoly. Mohly se tak seznámit s loupežníky, manželkou a dcerou drvoštěpa Drnce, s mnichy, s trojicí velvyslanců Halím, Belím, Zelím, ale i se sultánem Solimánem, známým prodejcem jablonecké bižuterie Arnoštem Lustigem či dokonce se samotnými hlavními postavami Lotrandem a Zubejdou. Po splnění všech osmi úkolů se všichni účastníci setkali na místní farní zahradě, kde na ně již čekal

oheň připravený k opékání špekáčků. Ale ještě i zde museli splnit úkol - poskládat správně slova, která postupně sbírali na stanovištích, do věty. Za to si všichni vysloužili špekáčky. Celé odpoledne příjemně svítilo sluníčko a i proto se děti, stejně jako organizátoři, jen stěží rozcházeli do svých domovů s tichým, nevysloveným přáním, aby se akce příští rok opět mohla uskutečnit.

Jana Gabrielová

TOM Kamzík

Letní tábor - Kančí obora - Břeclav 3. 7. - 9. 7. 2011

3. 7. Neděle

V 7.56 odjíždíme vlakem ze Starého Města. Do Břeclavi přijíždíme za necelou hodinu. Jdeme přes park a město, rovnou na ubytovnu. Míjíme kostel na náměstí a břeclavský zámek. Vítá nás paní a naše ubytovna.

Rozdělili jsme se do tří družin a tří pokojů. V prvním pokoji jsou kluci a Saxana. Druhý pokoj obývám já s Říšou a Eva s Aličkou, na druhý den se k nám přidávají Lucka a Radka. Třetí pokoj zbyl na holky, kterých bylo nejvíc, a mužskou společnost, aby se nebály, jim dělá Milan.

Počasí moc nepřálo, a tak po obědě z domova se hrály aktivity, karty a jiné hry. Navečer se počasí trošku umoudřilo a přestalo pršet, a tak jsme šli na malou nákupní vycházku. Taky jsme si malovali hrníčky a misky na památku.

Ve 21 hodin šla Alička s Říšou spát a my ostatní je za hodinu následovali a pevně věřili, že nás ráno vzbudí sluníčko.

Rozdělení do družin vypadalo takto: Kanci, vedoucí je Terka Malinová a do její družinky patří Deniska, Míša Krsička a Kája. Jejich heslo zní: Kola, les a voda, to je prostě pohoda. Kdo nezná kance, nezná ani vrabce.

Vedoucími druhé skupinky s názvem Gumídci jsou Barča a Terezka, k nim náleží Míša Pavlínek a Vendulka. Jejich heslem je: Máme rádi, když si nás do pusy dáš a želé vychutnáš!

Poslední družinku pod vedením Nikolky a Milana tvoří ještě Ondra a Kuba. Dali si název Prasátka a heslo bylo jednoduché, je to spíš pokřik: Prasátka byly, jsou a budou!

4. 7. Pondělí

Obloha je zatažená, ale občas prosvítá sluníčko, proto volíme kratší výlet na kolech směrem na Janův hrad a dále

na minaret, tady jsme si vyšlápli 302 schodů, rozhlédli se po lednickém areálu a vydali se stejnou cestou zpět. Cesta byla v pohodě, byli jsme plni sil, a tak jsme uháněli jako o závod.

Po obědě nás navštívila má kamarádka Mirka s holčičkou Alžbětkou a učila nás vyrábět růže ze stuh, moc se nám to však nedařilo. Zato Eva s Radkou se daly do savování triček a výsledky byly úžasné. Některé holky si zajely do čajovny. Večer se hrály karty a dodělávaly se konturou obrázky na tričkách.

Heslo dne: Líbila se nám velice cesta na kole do Lednice.

Heslo Gumídků: Jeli jsme na Janův hrad, ten už skoro ale spad. Pak přes Lednici na minaret, byl to fakt dobrodružný výlet.

5. 7. Úterý

V 9.30 je nástup a my vyrážíme na kolech na Pohansko, tady jsme si prohlíželi vojenskou techniku a dobové kostýmy z války, byla i módní přehlídka oděvů, tombola, ve které jsme nic nevyhráli. Děcka se podívala do bunkru a do zákopů. Viděli jsme sehranou bitku vojáků, ale slibované bitvy jsme se nedočkali. Mohli jsme si také osahat zbraně, zkusit si výstroj - plnou polní.

Ve 13.30 jsme se rozjeli o kus dál. Pětičlenná skupinka tvořená Terkou, Barčou, Terezkou, Radkou a Míšou Krsičkou se od nás trhla a jela se podívat k soutoku. My ostatní jsme se vydali na zpáteční cestu kolem zámečku Lány, kolem řeky Dyje až skoro k ubytovně. Po návratu se Eva zvesela pustila do zapékání brambor - bylo to výborné!

Před večerem jsme šli na kofolu k zimnímu stadionu do restaurace s názvem U zlomené brusle. Večer jsme si vymalovali obrázky na hrníčcích a miskách a ve 22 hodin byla opět večerka a šlo se spát. Ráno nás čekal výlet vláčkem do Mikulova.

Hesla dne: Pohansko a řeka Dyje, nějak se to všechno kryje. Vojáci a kola, bylo to prima! Jeli jsme za sebou pěkně plynně a Dyje tekla korytem líně. Pohansko zajímavé bylo, sluníčko nás opálilo.

6. 7. Středa

V 9.31 odjezd vlakem do Mikulova na zámek, kde se konala výstava vláčků. Byly zde k vidění vláčky vytvořené z lega, dupla, merkuru, z papíru a jeden velký panel, kde se vesele prohánělly modýlky vláčků. Taky jsme se zde pokochali v květné zahradě a poté vyrazili na Svatý kopeček. Říša s Aličkou statečně šlapali do kopce. Jen Saxana se nezúčastnila. Nahoře bylo nádherně, člověk se rozhlížel do kraje a bylo mu dobře. Svítilo sluníčko a byla velmi dobrá viditelnost. Odpočinuli jsme si, zakousli rohlíky a vydali se zpět. Eva nás pozvala na kofču, která jen zasyčela, jak jsme byli cestou vyprahlí.

V 16 hodin jsme se vrátili vlakem do Břeclavi. Začalo se vařit a péct. Kuře s rýží bylo výtečné! Hesla pro dnešní den: Jeli jsme do Mikulova, velká bouřka nás nezastihla, ale Svatý kopeček a vláčků výstava se nám zalíbila.

Šli jsme na Svatý kopeček a pak udělali bobeček.

V Mikulově jsme šli do zámku, viděli jsme mnoho kopečků a zhlédli jsme výstavu vláčků.

7. 7. Čtvrtek

Dnes byla na programu opět Lednice, ale tentokrát jsme jeli na Charvatskou Novou Ves, odtud přes Svatého Huberta ke Třem Gráciím. Děcka šlapala o 106 a už brzy jsme byli v cíli. V Lednici na nás čekala príma podívaná na dravce. Po hodinovém vystoupení jsme si dali zmrzku a vydali se zpět do Kančí obory, kam jsme dorazili ve 14 hodin. K obědu jsme si uvařili nudle na sladko, to byla mňamka!

Navečer přišla opět Mirka, bez Alžbětky, ale s kupou nádherných korálků, a tak jsme nelenili a dali se do tvorby náramků a šperků pro maminky, dílo se nám všem dařilo, a tak jsme byli spokojení. Ráno už nás čekal poslední den. V plánu bylo koupání a odpočinek před sobotním odjezdem.

8. 7. Pátek

Ráno si dáváme rozcvičku a po vydatné snídani vyrážíme na slibované koupaliště v Břeclavi. Bylo to super - voda, skluzavky, blbnutí, plavání, zmrzka, slunce, ... Zkrátka pohoda a vše, co k tomu patří. Krásně jsme se opálili a někteří i spálili. Po vyřádění jsme v čase oběda šli do blízké restaurace něco pořádného zakousnout. Večer proběhlo vyhodnocení a rozlůčka. Opouští nás první táborníci. Hlavním výhercem s nejvíce body se stal Kája, nasbíral 115 bodů. No jo, maloval a maloval a konto s bodíky rostlo. Na druhém místě byl Míša Pavlínek se 105 body.

9. 7. Sobota

A je tu odjezd. V 9 hodin přijíždí dodávka, nakládáme kola a zavazadla a vydáváme se na vlakové nádraží na vláček, který nás převeze o pár kilometrů dál, do Starého Města a odsud už je to jen kousíček do našich domovů v Boršicích.

Závěrem: Počasí nás nezklamalo, žádné dítě se nezranilo. Zkrátka jsme si tábor užili, možná lépe, než jsme tušili. Našemu táboru 3krát ZDAR: ZDAR? ZDAR? ZDAR!

Sepsala Helča

Mistrovství světa kříženců a psů bez průkazu původu v agility 2011

Ve dnech 1. – 4. 9. 2011 se v Holandsku ve městě Nijmegen konalo mistrovství světa kříženců a psů bez průkazu původu v agility. Této vrcholové akce se účastnilo 163 psů a jejich psovodů ze čtrnácti států. Na mistrovství světa v agility se soutěží v jednotlivcích a ve čtyřčlenných družstvech. Psi jsou rozděleni do tří kategorií podle výšky na malé, střední a velké.

Vicemistři.

Já jsem reprezentovala Českou republiku se svými dvěma psy v kategorii středních a velkých. Velkého úspěchu dosáhlo naše družstvo v kategorii středních. Stali jsme se vicemistry světa a domů přivezli stříbro. V jednotlivcích jsme v silné konkurenci s Henrym obsadili krásné 6. místo (ze 40 závodníků) a se Sárou 15. místo (z 63 závodníků).

Stříbrné družstvo.

Jana Kořínková

Družstva.

KYNOLOGICKÝ KLUB BORŠICE

Mohu napsat, že již tradičně jsme se zúčastnili DNE DĚTÍ, který pořádaly lázně Leopoldov. Náš klub tam předváděl běžný den na cvičáku, výcvik základní poslušnosti (sedni, lehni, chůze u nohy atd.), ale i aport a obranu. Při konci ukázky obrany, kterou jsme zpestřili o ukázku zákusu na rukáv při střelbě, se nám rozpršelo, a tak nám bylo líto, že si diváci neměli možnost vyzkoušet, jaké to je, když pes kouše na rukáv. Své dovednosti tam předvedli velšteriér Sam, fenečka belgického ovčáka Malinois Asta, československý vlčák Cassanova, fenečka novofundlandského psa Eby, fenečka německého ovčáka Sára a kříženec Tim.

V letním měsíci nás čekala ještě jedna předváděcí akce, která byla pro nás velmi významná, protože jsme se předváděli v Boršicích na Dnu obce. Zpočátku jsme byli nervózní, ale uklidnilo nás vědomí, že máme dobré psovody, kteří mají své psy vycvičené a věří v jejich schopnosti. Také nás potěšil zájem ze strany diváků, zejména dětí, které si s nebojácným nadšením přišly pohladit pejsky. Na začátku, jak to bývá zvykem ve slušné společnosti, se má pozdravit, proto i naši pejsci Tim, Asta, Cassanova, Sára a kříženec Čiko s naší bývalou členkou všechny přivítali štěkotem. Pejsci cvičili co nejblíže divákům, aby si je mohli zblízka prohlédnout v akci. Náš výcvikář si z řad diváků, zejména těch dětských, vybral několik hlídačů výcvikových pomůcek, největší zájem vzbudila zbraň (čtenáři se nemusí bát, žádný divák ani zvíře nebylo zraněno, zbraň byla nabita pouze poplašnými náboji a řádně zajištěna). Jistě jste odhadli, co jsme asi tak mohli převádět. Kdo hádal základní poslušnost, tak hádal správně. Jako novinku v obraně jsme nacvičili zákus na rukáv v situaci, kdy figurant (pro vysvětlení to byl ten, kdo měl na ruce rukáv a na sobě takový zvláštní šedý oblek) střílí ze zbraně mířící přímo na psa, který se chystá zadržet figuranta v roli padoucha. A jako naschvál v tom nejlepším začalo pršet, což nás velmi mrzelo. Rychle jsme se poschovávali a po krátkém a vydatném dešti jsme dokončili ukázku obrany. Diváci se sice rozutekli, ale zřejmě uslyšeli, jak Sára štěká a vyje, aby upoutala pozornost lidí, což se jí zadařilo, proto si i odvážní diváci vyzkoušeli zákus psa na rukáv.

Doufáme, že i v příštím roce se budeme moci ukázat na nějaké akci v Boršicích, a již nyní se na to velmi těšíme.

Martin Šimík

SK BORŠICE

Vážení sportovní přátelé,

začala nám podzimní sezona 2011/2012 a jak již všichni víte, po dlouhém přemýšlení a zvažování se vedení SK rozhodlo postoupit s I. A-mužstvem do vyšší soutěže, a to Krajského přeboru mezi tzv. krajskou elitu. Je to zajisté krásné titulování, ale všechno má své pro a proti.

A jak to tak bývá, když se daří na jedné straně, tak se nedaří na straně druhé. A v našem případě se jedná o mládežníky našeho klubu.

Vše začalo u žáků, kdy po schůzce s trenéry a sčítání našich registrovaných hráčů (kterých máme hodně, ale bojeschopných málo) jsme po dlouhé rozpravě přesvědčili sami sebe i naše okolí, že nemůžeme přerušit vývojovou řadu našich dětí, a to tím, že by Boršice po 4 letech neměly mladší žáky, ale jen starší. Jen si představte, kdy z perfektně fungující přípravky vyjde nadějný prcek, který začne chodit do druhé třídy a hned naskočí za starší žáky proti deváťákovi. Nemá šanci a fotbalově umírá. A tak jsme za těchto okolností tedy napočítali cca 20 žáčků a rozhodli se hrát Krajskou soutěž – starší a mladší.

Další rána přišla za týden před zahájením soutěže, kdy si sousední Osvětimany vzpomněly, že by mohly vzkřísit žákovský fotbal. A ejhle! Támhle v Boršicích máme kluky, kteří jsou sice zaregistrováni v SK Boršice a od útlého věku se tam o ně starají, ale přesvědčíme rodiče a i za cenu toho, že budou hrát načerno, je stáhneme!

V tu dobu jsme opravdu hodně přemýšleli, zdali mládežnický fotbal vůbec dělat. Vždyť jen považte, nezájem dětí, hlavně rodičů, neochota sousední obce a náklady se zvyšují.

Ale jak to bývá i v pohádkách: zbytek kluků se tak semknul (samozřejmě výchova za ta léta od přípravek), že po třetím kole byli první!!! Pevně věříme, že jim to vydrží a toto nelehké období přežijeme a zůstane v nás stále ten pocit, že nastolenou cestu s mládeží děláme dobře!

Situace v dorostu je navlas stejná. Zranil se trenér, takže zaskakuje trenér žáků Činčala, zájem rodičů je ještě mizivější než u žáků a docházka dorostu je jedním slovem katastrofa.

A tak jsme se rozhodli, že sice zůstaneme v Krajském přeboru, ale jenom s jedním mužstvem, protože starší a mladší nedáme dohromady, a tím vědomě tzv. zabíjíme 4 žáky, kteří vyšli z žákovských kategorií. Tak těžká a kvalitní soutěž vzhledem k jejich věku není pro ně.

A opět, jako v pohádce, tito kluci, kteří prožili svůj fotbalový věk v přípravkách a žácích, se nevzdali a začali statečně sekundovat svým starším kolegům. A když se k tomu přidala (ostatně jako již každý rok) neúnavná, takřka buldočí práce a nasazení Ladika Varmuži a zbytek starších dorostenců již zjistil, že skončily prázdniny, tak se tento stroj začal pomalu rozjíždět a vítězit. A zase přemýšlíme a klademe si otázku? Máme mládež opustit a hrát jen s muži? Vždyť nám ubude milion starostí, naopak nám neubudou penízky…

Ne, zatím nic takového nepřipravujeme, ale touto cestou žádáme o větší podporu veřejnosti a hlavně Vás, rodičů. Mládežnický fotbal neděláme pro sebe, ale pro Vaše děti.

Poslední kapitola v tomto článku patří mužům.

Lehce doplněný kádr vítěze I. A třídy (o kterém napsal jeden novinář v Dobrém dni, cituji: Boršice propluly soutěží jako obrněný supertanker a soupeři mu vestoje salutovali) nastoupil po 7 letech do Krajského přeboru. A hned na úvod v prvním zápase nás měly vyzkoušet loni druhé Morkovice, letos znovu vážný aspirant postupu do divize. Do třetice pohádka. Naši zakřiknutí hráči prohrávají již 0:2 a všichni již nad vším lámou hůl a říkají si: Proč jsme jen lezli do přeboru? Kluci se ale semknou a konečný výsledek je 3:2 pro SK Boršice. Další týden jsme přivezli 3 body z Velkých Karlovic (loni skončily 3.) a když k nám přijely Kateřince (loni 4.) a odjely s šestigólovým přídělem, tak v nás zavládl pocit velkého zadostiučinění, že přece jen je ten fotbal nádherná věc a stojí za to pro to něco i udělat.

Vážení přátelé, v neposlední řadě Vás chceme pozvat na dnes již tradiční sportovní bál, který se uskuteční 26. 11. 2011, a již teď Vám prozradíme, že na něm se bude fotbal snoubit s naším dalším výborným sportovním celkem, a to folklorním souborem Pentla.

Takže na závěr Vám chceme popřát mnoho sportovních zážitků nejenom při zápasech našich mužů, ale i přípravek, žáčků a dorostu.

Výbor SK Boršice

"Blahoslavený člověk,
který obstojí ve zkoušce.
Když se osvědčí,
dostane vavřín života,
jejž Pán zaslíbil těm,
kdo ho milují."
List svatého Jakuba

S vírou ve vzkříšení a věčný život oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým,
že Pánem života a smrti byla z tohoto světa povolána do věčné radosti a pokoje

Sr. Marie Cyrila Pinková CJ

Zemřela po dlouhé a těžké nemoci o svátku sv. Jakuba 25. července 2011
v klášteře sester Congregatio Jesu ve Štěkni ve věku 90 let.

S. M. Cyrila se narodila 2. ledna 1921 v Boršicích u Buchlovic v aktivní křesťanské rodině. Tatínek byl varhaník, hudební nadání podědil od maminky z rodu Bohuslava Martinů. Hudebně vzdělával i svoje tři děti, z nichž nejstarší Marie - sestra M. Cyrila - po celý život s radostí sloužila církvi také jako varhanice až do posledních sil. Do kláštera vstoupila 29. července 1934. Nejprve studovala na gymnáziu ve Strakonicích a současně měla účast na výchově chovanek v klášteře ve Štěkni. Její studium na Konzervatoři v Praze přerušila válka. Do řeholních šatů byla oblečena 6. září 1941. První řeholní sliby složila 6. září 1943 a věčné řeholní sliby v roce 1949. Jako mladá sestra vyučovala chovanky ve Štěkni hře na klavír. Výborně ovládala němčinu a částečně i francouzštinu. Od roku 1948 byla jazyková škola sester zrušena a ve štěkeňském zámku byl zřízen domov důchodců. S. M. Cyrila byla po maturitě na zdravotní škole přeložena do Svojšic, kde byla v letech 1970 - 1976 představenou a zároveň vrchní sestrou v tamějším domově důchodců. Sestry odešly ze Svojšic v roce 1976 a sestra Cyrila se vrátila do Štěkně, kde pracovala až do důchodového věku jako zdravotní sestra. Od roku 1982 nastoupila do Dobré Vody u Nových Hradů jako důchodkyně. Po ukončení činnosti sester v Dobré Vodě v roce 2001 se sestra Cyrila vrátila do Štěkně. Zde až do minulého roku vedla prohlídky zámku ve Štěkni pro návštěvníky a sloužila hrou na varhany. Při veškeré činnosti měla podíl na nesení kříže našeho Pána Ježíše Krista. Již jako mladá sestra onemocněla v roce 1946 tuberkulózou plic a byla uzdravena na přímluvu Mary Ward, k níž se představená se sestrami modlily novénu, takže 29. dubna 1949 byla propuštěna z léčení. V roce 1993 onemocněla rakovinou a prodělala několik operací. Do konce svého života statečně nesla obtíže této nemoci a přitom za ně děkovala Pánu Bohu a obětovala je na úmysly Církve svaté a za Institut CJ.

S naší drahou zesnulou se rozloučíme ve čtvrtek 28.7. 2011
ve 14.00 hodin ve farním kostele sv. Mikuláše ve Štěkni.
Po zádušní mši svaté bude tělo zemřelé uloženo do hrobu
na místním hřbitově sester CJ.

Prosíme o vzpomínku na zesnulou při mši svaté a o modlitbu za ni.

Jménem pozůstalých
sestry Congregatio Jesu ve Štěkni a zarmoucená rodina
Karel Pinka, bratr
Božena Charvátová, sestra s rodinou
Nina Provaan - Smetanová, neteř
Marie Horníková, neteř
Petr Charvát, synovec

Společenská kronika

Akce Sboru pro občanské záležitosti

- Každý měsíc gratulace v MR jubilantům starším 70 let
- Setkání ročníku 1936 - 18. 6. 2011
- Vítání dětí - 18. 6. 2011
- Rozloučení s dětmi Mateřské školy Boršice
- Rozloučení s vycházejícími žáky Základní školy Boršice
- **Sňatky - 23. 7. 2011** Kristina Chudíková - Boršice
  Zdeněk Strýček - Buchlovice
  - 20. 8. 2011 Dagmar Žajdlíková - Boršice
  Antonín Cileček - Boršice
- Zahájení školního roku 2011/2012
- **60 let společného života - 8. 9. 2011**
  - Josefa a Josef Krsičkovi

Vítání dětí.

Narození

Lukáš Hanáček	nar.	10. 6. 2011
Tamara Skupinová	nar.	16. 6. 2011
Viktorie Olejková	nar.	11. 7. 2011
Jakub Jurčík	nar.	2. 8. 2011
Ema Lukášíková	nar.	15. 8. 2011
Filip Frýbort	nar.	24. 8. 2011
Tereza Bosáková	nar.	25. 8. 2011

Úmrtí

Ludmila Tichá	zemřela	26. 6. 2011
Jarmila Šimíková	zemřela	4. 8. 2011
Jaroslav Gajda	zemřel	27. 8. 2011
Emilie Lukešová	zemřela	19. 9. 2011

Úmrtí našich bývalých spoluobčanů

Ludmila Bařinková	zemřela	19. 7. 2011
Mgr. Josef Sluka	zemřel	20. 7. 2011
Sr. Marie Cyrila Pinková CJ	zemřela	25. 7. 2011
Antonín Durník	zemřel	2. 8. 2011
Rajmund Gabriel	zemřel	5. 8. 2011
Jaroslav Kadlčík	zemřel	24. 8. 2011

Životní jubilea

Vlasta Bačáková	97 let
Marie Zimková	80 let
Olga Koprivňanská	80 let
P. Jan Mareček	92 let
Ignác Bilík	91 let
Blažena Papayová	80 let
Marta Šedová	92 let
Josef Franta	92 let

Setkání ročníku 1936.

Sňatek - Dagmar Žajdlíková a Antonín Cileček.

Sňatek - Kristina Chudíková a Zdeněk Strýček.

Vydává Obecní úřad Boršice v počtu 950 ks. MK ČR E 10096. Autory nepodepsaných článků jsou pracovníci Obecního úřadu Boršice.
Číslo 4/2011 - vyšlo 7. října 2011. Sazba, osvit a tisk Joker s.r.o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel.: 572 551 155.